

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/10/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6421203284
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2026:6421203284.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzuríkovej a JUDr. Vladimíra Šalamúna, v právnej veci žalobcov: 1/ Pharm. A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. E. X, F., pošta: G. H. I. H., J. K., a 2/ F. L. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. E. X, F., pošta: G. H. I. H., J. K., obaja právne zastúpení: N. O., IČO: XX XXX XXX, so sídlom P. XX, XXX XX Q., proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná E. F. E. F. R. H. O. K., IČO: XX XXX XXX, so sídlom L. XXXXX/XXX, XXX XX Q., za účasti intervenienta na strane žalovaného: Obec Q. Q., IČO: XX XXX XXX, so sídlom Q. Q. J. XX, XXX XX Q. Q., zastúpený: S. B. S. P. C. M., advokátkou so sídlom F. A. X, XXX XX T. I. N., o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcov 1/ a 2/, žalovaného a intervenienta na strane žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 19C/36/2021-405 zo dňa 25.07.2025, takto

rozhodol:

I. Odvolanie žalovaného proti výroku III. rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 19C/36/2021-405 zo dňa 25.07.2025 o d m i e t a.

II. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 19C/36/2021-405 zo dňa 25.07.2025 vo výrokoch I., II., III. v časti týkajúcej sa uplatnenej nemajetkovej ujmy žalobcov 1/ a 2/, IV. a V. p o t v r d z u j e.

III. Žiadna zo strán n e m á na náhradu trov odvolacieho konania právo.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ z titulu náhrady majetkovej škody sumu 613,71 Eur a z titulu náhrady nemajetkovej ujmy sumu 1.500,- Eur, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.). Ďalej žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ z titulu náhrady majetkovej škody sumu 1.144,51 Eur a z titulu náhrady nemajetkovej ujmy sumu 1.000,- Eur, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.). V prevyšujúcej časti súd žalobu žalobcov 1/ a 2/ zamietol (výrok III.). Žalobkyni 1/ priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v časti zaplatenia majetkovej škody v rozsahu 79,66 % a v časti náhrady nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 % (výrok IV.). Žalobcovi 2/ priznal súd nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v časti zaplatenia majetkovej škody v rozsahu 78,68 % a v časti náhrady nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 % (výrok V.).

Rozhodoval o žalobe žalobcov, ktorou sa žalobkyňa 1/ domáhala zaplatenia náhrady škody vo výške 683,21 Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 9.000,- Eur a žalobca 2/ sa žalobou domáhal náhrady škody vo výške 1.281,12 Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 6.000,- Eur. Žalobu zdôvodnili s tým, že škoda bola spôsobená nezákonným postupom prvoinštančného a odvolacieho správneho orgánu v rozhodnom období od 27.03.2018 do 29.03.2021, pričom poukázali na to, že dňa 29.03.2021 podali žiadosť o predbežné prerokovanie uplatňovaných nárokov u žalovaného v rozsahu, ktorý je uvedený v žalobe.

Dňa 14.06.2021 obdržali odpoveď žalovaného, ktorý poprel existenciu príčinnej súvislosti a vzniknutou škodou, ako aj výšku škody, ako aj priznania nemajetkovej ujmy, pričom boli odkázaní žalovaným na súd. Súd vo veci vykonal dokazovanie, pričom zistený skutkový stav vo veci uviedol v bodoch 13.1, 13.2, 14.1, 14.2, 15., 17. až 37. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky podľa § 3 ods. 1 písm. d/, § 3 ods. 2, § 4 ods. 1 písm. d/, § 9 ods. 1, 3, 6, podľa § 17 ods. 1, 2, 3, 4, podľa § 18 ods. 2, 3, podľa § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba žalobcov je čiastočne dôvodná. Žalobcovia sa žalobou domáhali priznania náhrady škody v súlade s § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. ako náhrady účelne vynaložených trov, ktoré im vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, a taktiež sa domáhali priznania nemajetkovej ujmy v súlade s § 17 citovaného zákona z dôvodu nesprávneho úradného postupu, ktorý spočíval v nečinnosti, resp. neefektívnej činnosti stavebného úradu a v prieťahoch v jeho konaní za obdobie 27.03.2018 až 29.03.2021. Medzi stranami nebolo sporné, že predmetné konanie pred prvostupňovým stavebným úradom prebieha už takmer 25 rokov (cca od roku 2000-2002), pričom doposiaľ nie je právoplatne ukončené. V merite veci sa uvedené konanie týka najmä stavieb a stavebných úprav na pozemkoch CKN parc. č. X/X, X/X, X/X, X/X, XX/X, XX/X, XX v k.ú. Q. Q., ktoré sa nachádzajú v bezprostrednom susedstve s rodinným domom súp. č. X a príľahlými pozemkami, ktoré v rozhodnom období boli v spoluvlastníctve žalobcov 1/ a 2/ (v súčasnosti vo výlučnom vlastníctve žalobkyne 1/). Podľa tvrdení žalobcov sa na týchto susediacich pozemkoch nachádzajú aj stavby súp. č. X - čistička odpadových vôd a súp. č. XXX - sklad palív, ktoré mali byť na základe rozhodnutia príslušného úradu ešte z roku 1997 odstránené, k čomu však nedošlo a následne cca od roku 2002 začali byť tieto stavby a pozemky užívané ako píla, a to na základe nepovolených stavebných a terénnych úprav. Dôsledkom toho bolo šírenie hluku a prachu, ktorý žalobcom bránil v nerušenom užívaní ich majetku, čo viedlo k prvotnému iniciovaniu stavebného konania. Pôvodne bolo vedené konanie o dodatočnom povolení stavieb, po zrušujúcom rozhodnutí NS SR sp. zn. 6Sžo/395/2009 zo dňa 28.09.2010 začalo byť vedené konanie o odstránenie stavieb, resp. stavebných/terénnych úprav, ktoré prebieha dodnes.

Súd zdôraznil, že v prejednávanej veci nie je v jeho kompetencii akokoľvek sa vyjadrovať k meritu predmetného správneho konania a akokoľvek nahrádzať, resp. zasahovať do rozhodovacej činnosti orgánov verejnej správy. Podstatným pre rozhodnutie veci je posúdenie, či činnosť orgánu verejnej správy v rozhodnom období napĺňa zákonné znaky nesprávneho úradného postupu.

V konkrétnostiach prejednávanej veci, pokiaľ ide o rozhodné obdobie 27.03.2018 až 29.03.2021, z vykonaného dokazovania súd zistil, že Okresný úrad Banská rozhodnutím č. D./XXXXXX-X zo dňa 22.01.2018 zrušil predošlé rozhodnutie prvostupňového stavebného úradu - Obce Q. Q. a vrátil mu vec na ďalšie konanie. OÚ BB okrem iného 1/ konštatoval, že rozhodnutie Obce Q. Q. bolo nepreskúmateľné, pretože určilo rozsah odstránenia stavby s odkazom na neexistujúce (zrušené) rozhodnutie, 2/ prvostupňový stavebný úrad sa nevysporiadal s námietkami účastníkov konania a odôvodnenie rozhodnutia nespĺňa náležitosti podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, 3/ uložil prvostupňovému stavebnému úradu, aby zabezpečil stanovisko príslušného orgánu štátnej vodnej správy.

Na uvedené zrušujúce rozhodnutie OÚ BB nadväzovalo rozhodnutie Obce Q. Q. č. X/XXXX (k č. kon.47/2007) zo dňa 27.06.2018 (už spadajúce do rozhodného obdobia pre toto súdne konanie) o nariadení odstránenia stavieb. Toto rozhodnutie bolo zrušené rozhodnutím OÚ BB č. D./XXXXXX-X zo dňa 15.05.2019, kde odvolací správny orgán 1/ poukázal na to, že prvostupňový stavebný úrad nepostupoval v súlade s platnou právnou úpravou, 2/ nepožiadaval o stanovisko príslušný orgán štátnej vodnej správy tak, ako mu to nadriadený orgán uložil v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí, 3/ napriek upozorneniu v predošlom zrušujúcom rozhodnutí prvostupňový stavebný úrad rozhodol len o námietkach jedného účastníka konania, a aj to nedostatočne, pričom o námietkach vznesených ďalšími účastníkmi konania stavebný úrad nerozhodol, 4/ prvostupňový stavebný úrad opäť uložil odstrániť stavby v rozsahu podľa neexistujúceho rozhodnutia.

Na základe uvedeného súd konštatoval, že stavebný úrad - Obec Q. Q. pri vydaní rozhodnutia zo dňa 27.06.2018 zjavne nerešpektoval pokyny nadriadeného správneho orgánu (konal zjavne v rozpore s § 59 ods. 3 Správneho poriadku), konal nesústredene a v rozpore s právnou úpravou, čo viedlo k opätovnému zrušeniu jeho rozhodnutia. Súd konštatoval, že nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna (zmätočná) činnosť orgánov verejnej moci môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Za daných okolností postup Obce Q. Q. smerujúci k vydaniu uvedeného rozhodnutia, ktoré nemohlo obstáť v inštančnom postupe, viedol k vzniku ďalších zbytočných prieťahov v správnom konaní a jedná sa teda o nesprávny úradný postup.

Ďalším krokom Obce Q. Q. bolo vydanie oznámenia zo dňa 11.03.2020 o začatí „opakovaného konania o dodatočnom povolení stavby“. Na tento postup obce nadväzovalo (na základe podnetu žalobcov) jednak upozornenie nadriadeného orgánu - OÚ BB zo dňa 12.05.2020, že prvostupňový stavebný úrad má pokračovať v začatom konaní o odstránení stavby, ktoré dosiaľ nie je ukončené, pridržovať sa skôr vydaných rozhodnutí OÚ BB, Ministerstva dopravy a výstavby SR, ako aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a rešpektovať ich právny názor. Zároveň nasledovalo vykonanie dozoru zo strany Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom, pričom z jej prípisu zo dňa 28.05.2020 vyplýva, že 1/ považovala postup Obce Q. Q. spočívajúci v začatí nového opakovaného konania o dodatočnom povolení stavby za zarážajúci, keďže stále nie je ukončené už začaté konanie o odstránení stavby, 2/ vo veci vedenej pod sp. zn. X/XXXX (M. J. XX/XXXX) nebolo doposiaľ rozhodnuté, stavebný úrad vo veci nekonal, na základe toho bolo podané Obci Q. Q. upozornenie prokurátora č. k. Pd 61/20/6613-11 na porušovanie § 3 ods. 1, ods. 4 Správneho poriadku s poukazom na § 49, § 59 ods. 3 Správneho poriadku, ako aj § 88a ods. 2 Stavebného zákona, ku ktorému došlo v postupe orgánu verejnej správy jeho nečinnosťou v konaní o odstránení stavieb, 3/ taktiež bolo Obci Q. Q. ako stavebnému úradu podané upozornenie prokurátora č. k. Pd XX/XX/XXXX-3 na porušovanie § 3 ods. 1, ods. 4 Správneho poriadku, ku ktorému došlo v postupe orgánu verejnej správy v opakovanom konaní o dodatočnom povolení stavby. Uvedené úkony viedli k tomu, že Obec Q. Q. rozhodnutím zo dňa 23.07.2020 zastavila uvedené opakované konanie o dodatočnom povolení stavby.

Vychádzajúc z uvedených záverov nadriadených, resp. dozorných orgánov súd konštatoval, že Obec Q. Q. začatím „opakovaného konania o dodatočnom povolení stavby“ konala v rozpore s právnymi predpismi (citovanými predovšetkým v označenom upoznení prokurátora), a v konečnom dôsledku opätovne konala neefektívne (zmätočne), čím spôsobil ďalšie zbytočné prietahy v správnom konaní o odstránení stavby, t.j. dopustila sa nesprávneho úradného postupu.

Následne Obec Q. Q. rozhodnutím zo dňa 15.07.2020 nariadila odstránenie stavieb. Toto rozhodnutie bolo opätovne zrušené rozhodnutím nadriadeného orgánu č. D./XXXXXX-XXX zo dňa 15.12.2020, kde odvolací správny orgán 1/ poukázal na to, že prvostupňový stavebný úrad nepostupoval v súlade s platnou právnou úpravou, 2/ opätovne napriek viacerým predošlým upozneniam sa nevysporiadal s relevantnými námietkami účastníkov konania, 3/ pokračoval v konaní bez administratívneho spisu, ktorý si mal vyžiadať.

Na základe uvedeného súd konštatoval, že pri vydaní rozhodnutia zo dňa 15.07.2020 sa stavebný úrad - Obec Q. Q. dopustil nesprávneho úradného postupu, keď nerešpektoval pokyny nadriadeného správneho orgánu, opätovne konal nesústredene a v rozpore s právnou úpravou, čo viedlo k opätovnému zrušeniu jeho rozhodnutia, čím v predmetnom administratívnom konaní opätovne došlo k vzniku zbytočných prietahov.

Medzitým postup Obce Q. Q. spočíval v tom, že dňa 30.09.2020 oznámila výkon štátneho stavebného dohľadu v predmetnej lokalite na deň 15.10.2020. Z vykonaného dozoru zo strany Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom (prípis OP zo dňa 06.04.2021) vyplýva, že 1/ prvostupňový stavebný úrad, ktorému bol vrátený spisový materiál dňa 13.01.2021, následne vo veci nekonal s odôvodnením, že nedisponoval kompletným spisom, hoci OÚ BB poukázal na to, že stavebný úrad si má zabezpečiť kompletný administratívny spis. Prokuratúra konštatovala, že prvostupňový stavebný úrad po zrušení rozhodnutia o odstránení stavieb zo dňa 15.07.2020 a vrátení veci na nové konanie a rozhodnutie nevykonal žiadny úkon s tým, že napriek viacerým upozneniam prokurátora v predmetnej veci možno opätovne konštatovať nečinnosť stavebného úradu. 2/ Pokiaľ sa jedná o vykonanie štátneho stavebného dohľadu dňa 15.10.2020, z predložených písomností obcou nevyplývalo kto, kedy a aké úpravy v predmetnom areáli vykonal, pričom z nich nie je zrejmé, či k vykonaniu štátneho stavebného dohľadu vôbec došlo, keďže v spise sa nenachádzal žiadny záznam (zápisnica) zo štátneho stavebného dohľadu, ktorý bol poverený zamestnanec povinný vyhotoviť s poukazom na § 22 ods. 1 Správneho poriadku. Prokuratúra konštatovala, že D. Q. Q. boli opätovne podané viaceré upoznenia prokurátora, okrem iného pod sp. zn. Pd XX/XX/XXXX pre porušenia § 3 ods. 1, ods. 4, § 49 Správneho poriadku a § 88a ods. 2 Stavebného zákona, ku ktorému došlo v postupe orgánu verejnej správy v konaní o odstránení stavieb jeho nečinnosťou.

Vychádzajúc z uvedených záverov dozorného orgánu súd konštatoval, že Obec Q. Q. sa dopustila zbytočných prietahov v predmetnom administratívnom konaní, keď po vrátení veci na ďalšie konanie zo strany OÚ BB od 13.01.2021 vo veci nekonala a nezabezpečila si bezodkladne potrebný administratívny spis. Pokiaľ obec tvrdila, že v období medzi vydaním jej rozhodnutia zo dňa 15.07.2020 a jeho zrušením dňa 15.12.2020 nariadila na deň 15.10.2020 vykonanie štátneho stavebného dohľadu na mieste samom, prokuratúra konštatovala, že nie je zrejmé, či sa vôbec tento vykonal a s akými výsledkami, keďže zo strany obce došlo k porušeniu povinnosti vyhotoviť o tomto úkone relevantný

záznam, resp. zápisnicu v zmysle § 22 ods. 1 Správneho poriadku. Žalobcovia pritom v žalobe uviedli, že ich splnomocnenému zástupcovi nebola umožnená účasť pri štátnom stavebnom dohľade, tento bol činnosťou prvostupňového stavebného úradu zmarený a jeho výsledky nie sú známe. Súd teda konštatoval, že zo strany obce došlo opäť k nesprávnemu úradnému postupu, keď riadne nevykonala, resp. minimálne nezdokumentovala štátny stavebný dohľad a ako konštatovala aj prokuratúra, dopustila sa opakovanej neodôvodnenej nečinnosti a zapríčinila zbytočné priesťahy v prebiehajúcim konaní o odstránení stavieb.

Postup Obce Q. Q. spadajúci ešte do rozhodného obdobia pre toho súdne konanie (do dňa 29.03.2021) viedol následne k vydaniu rozhodnutia zo dňa 03.06.2021, ktorým obec zastavila konanie o dodatočnom povolení stavebných úprav. Toto rozhodnutie bolo následne takisto zrušené rozhodnutím OÚ BB zo dňa 06.12.2021, kde odvolací správny orgán okrem iného konštatoval, že prvostupňový stavebný úrad zastavil konanie o dodatočnom povolení stavby, hoci žiadne takéto konanie nie je vedené, pričom stále nijako neukončil začaté konanie o odstránení stavby. Navyše z odôvodnenia rozhodnutia, ani zo zápisnice zo štátneho stavebného dohľadu (ktorý mal byť uskutočnený dňa 27.05.2021) nebolo zrejmé, či sú stavby odstránené, pretože z fotodokumentácie vyplývalo, že stavby odstránené nie sú.

Na základe uvedeného súd konštatoval, že prvostupňový stavebný úrad konal neefektívne až do konca žalovaného obdobia (do 29.03.2021 vrátane), keď jeho konanie opätovne viedlo k vydaniu zmätočného rozhodnutia, čo značí o trvajúcich zbytočných priesťahoch v administratívnom konaní, zakladajúcich jeho nesprávny úradný postup.

Nesprávny úradný postup Obce Q. Q. bol v danom prípade podľa názoru súdu preukázaný a spočíva v konaní obce spôsobom, ktorý nebol v súlade so zákonom, nakoľko táto sa pri uskutočňovaní úkonov v konaní o odstránení stavby dopustila porušenia pravidiel ustanovených v Správnom poriadku v ust. § 3 ods. 1 (povinnosť postupovať v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi), § 3 ods. 4 (povinnosť konať svedomite a zodpovedne, vybaviť vec včas a bez zbytočných priesťahov), § 59 ods. 3 (viazanosť právnym názorom odvolacieho orgánu), ako aj § 49 (povinnosť rozhodnúť v zákonnej lehote 30 dní, resp. v zložitých prípadoch najneskôr v lehote 60 dní). K uvedenému došlo tým, že správny orgán v konaní nepostupoval v súlade so zákonom, neriadil sa záväzným právnym názorom odvolacieho orgánu a nekonal bez zbytočných priesťahov. K uvedeným záverom súd dospel predovšetkým na základe výsledkov vybavenia žiadostí žalobcov o prešetrenie úradného postupu stavebného úradu dozorujúcou prokuratúrou, ktorá vyslovene konštatovala nečinnosť stavebného úradu, nesústreďenosť jeho konania a priesťahy v konaní, pričom uvedené pochybenia boli opakovane jednoznačne konštatované aj v rozhodnutiach odvolacieho správneho orgánu. Je potrebné zdôrazniť, že zistené relevantné pochybenia Obce Q. Q. v danom prípade nespočívajú v nesprávnom vyhodnotení podmienok pre vydanie rozhodnutia, ale v porušení základného procesného predpisu upravujúceho jej postup v správnom konaní pri výkone prenesenej pôsobnosti štátnej správy.

Argumenty intervenienta, že žalobcom žiadna škoda na ich právach a právom chránených záujmoch nevznikla, nakoľko prevádzka drevovýroby je dlhšiu dobu nefunkčná, neohrozuje ich hlukom, či prachom, resp. že sa nestarajú riadne o svoj majetok, sú právne neopodstatnené vo vzťahu k posúdeniu existencie nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej správy. Ani obrana intervenienta v tom smere, že priesťahy v konaní spôsobili žalobcovia svojimi podaniami, námietkami a sťažnosťami, z ktorého dôvodu stavebné konanie trvá takú dlhú dobu, nie je namieste. Pochybenie stavebného úradu (Obce Q. Q.) spočíva v nesústreďenej a neefektívnej činnosti pri výkone štátnej správy, ktorá bola prenesená na územnú samosprávu podľa osobitného predpisu, čím zapríčinili porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov. Žalobcovia ako účastníci daného stavebného konania realizovali svojimi podaniami len ich ústavou garantované oprávnenia účastníkov konania, ktoré im vyplývajú z platných právnych predpisov o stavebnom konaní. Je úlohou orgánu verejnej správy vysporiadať sa so všetkými relevantnými tvrdeniami a námietkami účastníkov konania, dostatočne zistiť a vyhodnotiť skutkový stav veci, tento právne posúdiť a vydať rozhodnutie, ktoré aj v prípade podania opravných prostriedkov obstojí v inštančnom postupe. Procesný postup stavebného úradu - Obce Q. Q. nebol (ako bolo konštatované vyššie) v súlade s právnymi predpismi.

Súd mal teda preukázať existenciu prvej podmienky pre vznik nároku žalobcov na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy, a to nesprávny úradný postup orgánu verejnej správy.

Žalobcovia si uplatnili nárok na náhradu škody spočívajúcej vo vynaložených trovách, ktoré im vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Z uvedeného dôvodu súd skúmal, či predmetné trovy boli vynaložené účelne, či vznikli žalobcom v rozhodnom období a či tieto trovy priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom. Žalobcovia predložili podrobnú špecifikáciu ich nárokov s odkazom na úkony, ktoré žalobcovia v rozhodnom období produkovali v predmetnom správnom konaní. Obranu žalovaného, resp. intervenienta v tom smere, že účastník konania v stavebnom konaní

nemá povinnosť byť zastúpený advokátom a pokiaľ využije služby právneho poradenstva, nie je možné vyvodzovať zodpovednosť štátu, súd považoval za nedôvodnú. Zákon č. 514/2003 Z.z. v ust. § 18 predpokladá náhradu škody, ktorá v sebe zahŕňa náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Žalobcovia ako osoby bez právneho vzdelania majú právo dať sa zastúpiť právnym zástupcom a tak hájiť svoje záujmy. Žalobcovia nie sú právnicko vzdelaní a stavebné konanie predstavuje pomerne zložitú a špecifickú právnu oblasť, preto je namieste, že sa žalobcovia rozhodli využiť ich právo na právnu pomoc v konaní pred orgánmi verejnej správy. Uvedená potreba vyplynula aj zo spôsobu vedenia stavebného konania, doby trvania tohto konania a nespočetného množstva produkovaných rozhodnutí v správnom konaní, ktoré by bez právneho vzdelania neboli schopní adekvátne zvládnuť. Aj krajský súd v prejednávanej veci považoval námietky intervenienta v tomto smere za nedôvodné s tým, že súčasne nič nebráni tomu, aby si žalobcovia uplatnili náhradu škody, prípadne aj nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu za konkrétne rozhodné obdobie aj bez toho, aby predmetné administratívne konanie bolo skončené.

Žalovaný, resp. intervenient namietali premlčanie uplatnených nárokov žalobcov. Podstata premlčania spočíva v oslabení subjektívneho práva o jeho právnu nárokovateľnosť, t.j. v prípade dôvodného vznesenia námietky premlčania žalovaným v súdnom konaní nemožno uplatnený nárok, resp. jeho časť rozhodnutím priznať. Zákon č. 514/2003 Z.z. upravuje v § 19 ods. 1 subjektívnu trojročnú premlčaciu lehotu práva na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ktorá začína plynúť okamihom, keď sa poškodený o škodu dozvedel. Aj krajský súd v prejednávanej veci uviedol, že pri stanovení počiatku plynutia premlčacej doby je potrebné vziať do úvahy vedomosť poškodeného o vzniku škody, pričom táto škoda musí reálne aj vzniknúť v majetkovej sfére poškodeného. Vo vzťahu k uplatnenej náhrade škody spočívajúcej vo vynaložených trovách právneho zastúpenia teda súd ustálil názor, že premlčacia doba začína u jednotlivých čiastkových nárokov plynúť vtedy, keď došlo k zmenšeniu majetku príslušného žalobcu, t.j. dňom úhrady príslušných vyúčtovaných úkonov právnej služby právnemu zástupcovi. Dňom zaplatenia jednotlivých fakturovaných súm za príslušné vykonané úkony právnej služby vznikne príslušnému žalobcovi škoda v majetkovej sfére.

Zároveň zohľadnil predĺženie týchto premlčacích lehôt, a to primárne v zmysle § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého premlčacia lehota neplynie (spočíva) počas predbežného prerokovania nároku odo dňa podania žiadosti až do skončenia prerokovania. V prejednávanej veci teda premlčacia lehota spočívala v období od 29.03.2021 (kedy žalobcovia podali žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody) do 09.06.2021 (kedy bolo vydané negatívne stanovisko žalovaného), t.j. spolu premlčacia lehota z tohto dôvodu spočívala 73 dní. Okrem toho vzal do úvahy právnu úpravu v podobe zákona č. 62/2020 Z.z., na ktorý žalobcovia poukazovali a vo vzťahu ku ktorému krajský súd v zrušujúcom uznesení zo dňa 06.11.2023 uviedol právny názor, ktorý však bol prekonaný neskoršou ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. K uvedenému súd odkázal napr. na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/28/2023 zo dňa 19.03.2025 (odkazujúce na skoršie rozhodnutia NS SR s obdobnými závermi), ako aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 249/2025 zo dňa 17.06.2025, z ktorého vyplýva, že v súlade so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je taký výklad § 1 písm. a) a § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z., podľa ktorého od 27.03. do 30.04.2020 a od 19.01. do 28.02.2021 neplynuli nielen premlčacie doby, ktoré by inak v týchto obdobiach uplynuli, ale aj premlčacie doby, ktoré v týchto obdobiach plynuli. Uvedené obdobie v trvaní celkovo 76 dní v celosti spadá do žalovaného obdobia v prejednávanej veci. Celkovo teda premlčacie lehoty vo vzťahu k jednotlivým žalobcami uplatneným nárokom spočívali, t.j. predlžujú sa o celkovo 149 dní (73 + 76 dní).

Súd vychádzajúc z predloženého vyčíslenia trov právneho zastúpenia, po zohľadnení a vyhodnotení argumentov strán sporu priznal žalobkyni 1/ náhradu škody za vynaložené trovy právneho zastúpenia nasledovne:

1. žiadosť o územnoplánovaciu informáciu zo dňa 02.05.2018 (č.l. 193), realizované právnym zástupcom P. R. O., M., čo vyplýva

a) z faktúry/vyúčtovania zo dňa 09.05.2018 (č.l. 196), v ktorej bolo žalobkyni 1/ účtované vypracovanie žiadosti o územnoplánovaciu informáciu, pričom túto faktúru žalobkyňa 1/ uhradila 17.05.2018 (č.l. 198),
b) z faktúry/vyúčtovania zo dňa 04.06.2018 (č.l. 197), v ktorej bolo žalobkyni 1/ účtované vypracovanie žiadosti o územnoplánovaciu informáciu ohľadom susedných pozemkov vo vlastníctve spoločnosti S., a to vo výške 35,- Eur, pričom túto faktúru žalobkyňa 1/ uhradila 30.08.2018 (č.l. 198pv).

U tohto čiastkového nároku na náhradu škody súd konštatoval, že pokiaľ bola časť príslušných trov právneho zastúpenia žalobkyňou 1/ uhradená dňa 17.05.2018, týmto dňom začala plynúť premlčacia

lehota vo vzťahu k tejto časti, ktorá by uplynula dňa 17.05.2021. Aj po zohľadnení vyššie uvedeného predĺženia premlčacej lehoty o celkovo 149 dní, počas ktorých spočívala, táto lehota uplynula pred 29.10.2021, kedy bola podaná žaloba. Súd preto považoval za premlčanú časť uplatneného nároku na náhradu škody, ktorá žalobkyni vznikla dňa 17.05.2018. Pokiaľ bolo následne preukázané, že za vypracovanie predmetnej žiadosti žalobkyňa 1/ uhradila svojmu právnenému zástupcovi aj odmenu vo výške 35,- Eur dňa 30.08.2018, v tejto časti súd jej nárok nepovažoval za premlčaný, pretože už pri predĺžení premlčacej lehoty (ktorá by skončila dňa 30.08.2021) o dobu, počas ktorej prebiehalo predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (73 dní) v zmysle § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. je zrejmé, že premlčacia lehota neuplynula pred podaním žaloby. S poukazom na § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. by žalobkyňa mala nárok na náhradu vo výške zodpovedajúcej tarifnej odmene advokáta, čomu by v danom prípade zodpovedala suma 96,07 Eur (tarifná odmena 70,85 Eur v zmysle § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. + režijný paušál 9,21 Eur v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky + 20 % DPH). Keďže však žalobkyňa preukázala v súvislosti s týmto úkonom zaplatenie len sumy 35,- Eur, súd jej priznal náhradu v tejto výške.

2. odvolanie zo dňa 06.08.2018 (č.l. 122) - právny zástupca S. S. C. - faktúra zo dňa 16.08.2018 (č.l. 199), ktorú žalobkyňa 1/ uhradila dňa 31.08.2018 (č.l. 199pv) v celkovej výške 546,- Eur. S prihliadnutím na predĺženie premlčacej lehoty o obdobie predbežného prerokovania nároku (viď vyššie) nárok nie je premlčaný. Súd priznal žalobkyni nárok na náhradu vo výške 96,07 Eur (tarifná odmena 70,85 Eur v zmysle § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. + režijný paušál 9,21 Eur v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky + 20 % DPH). Jednalo sa o odvolanie proti rozhodnutiu Obce Q. Q. zo dňa 27.06.2018, ktoré bolo následne zrušené nariadeným orgánom a v súvislosti s ktorým súd vyššie konštatoval nesprávny úradný postup.

3. doplnenie odvolania zo dňa 03.04.2019 (č.l. 130) - právny zástupca S. S. C. - faktúra zo dňa 04.04.2019 (č.l. 200), ktorú žalobkyňa 1/ uhradila dňa 30.04.2019 (č.l. 200pv) vo výške 168,- Eur. Nárok nie je premlčaný, keďže žalobkyňa sa o tejto škode dozvedela vtedy, keď sa prejavila v jej majetkovej sfére, t.j. 30.04.2019, teda menej než 3 roky pred podaním žaloby (uvedené posúdenie premlčania platí aj pre všetky nasledujúce úkony právnej služby). Súd priznal žalobkyni nárok na náhradu vo výške 102,22 Eur (tarifná odmena 75,38 Eur + režijný paušál 9,80 Eur + 20 % DPH). Jedná sa o vyjadrenie na základe výzvy stavebného úradu, teda bolo vykonané účelne a v súlade s daným správnym konaním, ktorého nesprávny postup je predmetom tohto konania.

4. žiadosť o poskytnutie informácií zo dňa 23.08.2019 a žiadosť o priznanie postavenia účastníkov konania zo dňa 05.09.2019 (č.l. 201-205) - právny zástupca S. S. C. - faktúra zo dňa 16.09.2019 (č.l. 206), ktorú žalobkyňa 1/ uhradila dňa 30.09.2019 (č.l. 207) vo výške 196,- Eur. Žalobkyňa by mala nárok na náhradu vo výške zodpovedajúcej tarifnej odmene advokáta za 2 úkony právnej služby (tarifná odmena 2 x 75,38 Eur + 2 x režijný paušál 9,80 Eur + 20 % DPH). Keďže však žalobkyňa preukázala v súvislosti s týmto úkonom zaplatenie len sumy 196,- Eur, súd jej priznal náhradu v tejto výške.

5. vyjadrenie zo dňa 03.04.2020 (č.l. 141) a vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 06.10.2020 (č.l. 168) - právny zástupca S. B. M. - faktúra zo dňa 15.10.2020 (č.l. 208), ktorú žalobkyňa 1/ uhradila dňa 26.11.2020 (č.l. 209) vo výške 720,- Eur. Súd priznal žalobkyni nárok na náhradu v uplatnenej výške 2 x 92,21 Eur (tarifná odmena 81,69 Eur + režijný paušál 10,62 Eur). Jedná sa o vyjadrenie k oznámeniu Obce Q. Q. o začatí opakovaného konania o dodatočnom povolení stavby zo dňa 11.03.2020 a o vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu iného účastníka konania voči rozhodnutiu Obce Q. Q. zo dňa 15.07.2020, vo vzťahu ku ktorým úkonom obce súd vyššie konštatoval nesprávny úradný postup.

Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že žalobkyňa 1/ v rozhodnom čase účelne vynaložila náklady na svoje právne zastúpenie v súvislosti s predmetným administratívnym konaním, ktoré zodpovedajú kritériám v § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a ktoré zároveň nie sú premlčané, v celkovej výške 613,71 Eur. Tieto náklady je možné považovať za skutočnú škodu, ktorá vznikla žalobkyni 1/ v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Obce Q. Q.. Príčinná súvislosť je daná tým, že žalobkyňa 1/ prostredníctvom podaní svojich právnych zástupcov poukazovala na nesprávny úradný postup Obce Q. Q., ktorý spočíval predovšetkým v prieťahoch v správnom konaní, ako i v nerešpektovaní právnych predpisov a záväzného právneho názoru nadriadených orgánov. Je možné bez najmenších pochyb konštatovať, že pokiaľ by prvostupňový stavebný orgán konal v súlade s právnymi predpismi a nedopúšťal sa predmetných pochybení, prieťahov a nečinnosti, t.j. nesprávneho úradného postupu, rozhodol by v predmetnom stavebnom konaní takým spôsobom, aby toto rozhodnutie obstálo v inštančnom postupe. Predmetný nesprávny úradný postup predstavoval *conditio sine qua non* vo vzťahu k vzniku týchto trov, keďže nebyť nesprávneho úradného postupu, predmetné konanie by muselo byť právoplatne ukončené a neboli by v ňom vykonávané neefektívne úkony a rozhodnutia orgánu verejnej správy, ktoré museli byť následne zrušené z dôvodu porušenia zákonom stanoveného postupu a povinností. Tým došlo aj v rozhodnom období k ďalším zbytočným

prieťahom v administratívnom konaní, ktoré viedli k vzniku trov na strane žalobcov. V tomto smere súd považoval za preukázanú existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody na strane žalobkyne 1/ spočívajúcej vo vynaložených trovách právneho zastúpenia. Súd preto zaviazal žalovaného na náhradu tejto škody žalobkyne 1/ vo výške 613,71 Eur a v prevyšujúcej časti až do uplatnenej sumy 683,21 Eur žalobu zamietol.

Obdobne súd postupoval vo vzťahu k uplatnenej náhrade škody zo strany žalobcu 2/. Vychádzajúc z predloženého vyčíslenia trov právneho zastúpenia, po zohľadnení a vyhodnotení argumentov strán sporu súd priznal žalobcovi 2/ náhradu škody za vynaložené trovy právneho zastúpenia nasledovne:

1. vyjadrenie zo dňa 05.06.2018 (č.l. 115) - právny U. N. O. (tento právny zástupca vykonával aj všetky ďalšie úkony právnej služby za žalobcu 2/) - faktúra zo dňa 11.12.2018 (č.l. 210), ktorú žalobca 2/ uhradil dňa 04.01.2019 (č.l. 211), a to v súvislosti s týmto konkrétnym úkonom právnej služby vo výške 142,50 Eur. Nárok nie je premlčaný, keďže žalobca sa o tejto škode dozvedel vtedy, keď sa prejavila v jeho majetkovej sfére, t.j. 04.01.2019, teda menej než 3 roky pred podaním žaloby (uvedené posúdenie premlčania platí aj pre všetky nasledujúce úkony právnej služby vykonané za žalobcu 2/). Súd priznal žalobcovi 2/ nárok na náhradu vo výške 96,07 Eur (tarifná odmena 70,85 Eur + režijný paušál 9,21 Eur + 20 % DPH). Jedná sa o vyjadrenie na základe výzvy stavebného úradu zo dňa 04.05.2018 (č.l. 114), teda bolo vykonané účelne a v súlade s daným správnym konaním, ktorého nesprávny postup je predmetom tohto konania.

2. odvolanie zo dňa 30.07.2018 (č.l. 119) - faktúra zo dňa 11.12.2018 (č.l. 210), ktorú žalobca 2/ uhradil dňa 04.01.2019 (č.l. 211), a to v súvislosti s týmto konkrétnym úkonom právnej služby vo výške 290,- Eur. Súd priznal žalobcovi 2/ nárok na náhradu vo výške 96,07 Eur (tarifná odmena 70,85 Eur + režijný paušál 9,21 Eur + 20 % DPH). Jednalo sa o odvolanie proti rozhodnutiu Obce Q. Q. zo dňa 27.06.2018, ktoré bolo následne zrušené nariadeným orgánom a v súvislosti s ktorým súd vyššie konštatoval nesprávny úradný postup.

3. vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 23.10.2018 (č.l. 125) - faktúra zo dňa 11.12.2018 (č.l. 210), ktorú žalobca 2/ uhradil dňa 04.01.2019 (č.l. 211), a to v súvislosti s týmto konkrétnym úkonom právnej služby vo výške 190,- Eur. Súd priznal žalobcovi 2/ nárok na náhradu vo výške 96,07 Eur (tarifná odmena 70,85 Eur + režijný paušál 9,21 Eur + 20 % DPH). Jednalo sa o vyjadrenie žalobcu 2/ k odvolaniu iného účastníka konania voči rozhodnutiu Obce Q. Q. zo dňa 27.06.2018, v súvislosti s ktorým súd vyššie konštatoval nesprávny úradný postup.

4. vyjadrenie zo dňa 22.02.2019 (č.l. 127) - faktúra zo dňa 05.12.2019 (č.l. 212), ktorú žalobca 2/ uhradil dňa 21.01.2020 (č.l. 213). Súd priznal žalobcovi 2/ nárok na náhradu vo výške 102,22 Eur (tarifná odmena 75,38 Eur + režijný paušál 9,80 Eur + 20 % DPH). Jedná sa o vyjadrenie na základe výzvy odvolacieho správneho úradu v prebiehajúcom odvolacom konaní, teda bolo vykonané účelne a v súlade s daným správnym konaním, ktorého nesprávny postup je predmetom tohto konania.

5. vyjadrenie zo dňa 31.03.2020 (č.l. 137) - faktúra zo dňa 04.01.2021 (č.l. 214), ktorú žalobca 2/ uhradil v dňoch 08.01.2021 a 10.02.2021 (č.l. 215), a to v súvislosti s týmto konkrétnym úkonom právnej služby vo výške 210,- Eur s DPH. Súd priznal žalobcovi 2/ nárok na náhradu vo výške 110,65 Eur (tarifná odmena 81,69 Eur + režijný paušál 10,62 Eur + 20 % DPH). Jedná sa o vyjadrenie k oznámeniu Obce Q. Q. o začatí opakovaného konania o dodatočnom povolení stavby zo dňa 11.03.2020, vo vzťahu ku ktorému súd vyššie konštatoval nesprávny úradný postup.

6. podnet nadriadenému správne mu orgánu zo dňa 02.04.2020 (č.l. 139) a podnet prokuratúre zo dňa 06.04.2020 - faktúra zo dňa 04.01.2021 (č.l. 214), ktorú žalobca 2/ uhradil v dňoch 08.01.2021 a 10.02.2021 (č.l. 215), a to v súvislosti s týmito konkrétnymi úkonmi právnej služby vo výške 186,- Eur s DPH. Žalobca by mal nárok na náhradu vo výške zodpovedajúcej tarifnej odmene advokáta za 2 úkony právnej služby (tarifná odmena 2 x 81,69 Eur + 2 x režijný paušál 10,62 Eur + 20 % DPH). Keďže však žalobca 2/ preukázal v súvislosti s týmito úkonmi zaplatenie len sumy 186,- Eur, súd mu priznal náhradu v tejto výške. Jedná sa o podnety na vykonanie dozoru nad činnosťou prvostupňového stavebného úradu zo strany nadriadeného správneho orgánu a zo strany prokuratúry, na ktoré tieto orgány reagovali (č.l. 145, 146), konštatovali pochybenia Obce Q. Q., čo v konečnom dôsledku viedlo k zastaveniu opakovaného konania o dodatočnom povolení stavby dňa 23.07.2020. V súvislosti so začatím opakovaného konania o dodatočnom povolení stavby súd konštatoval nesprávny úradný postup.

7. výzva na vykonanie štátneho stavebného dohľadu zo dňa 29.09.2020 (č.l. 177) a konzultácia počas obhliadky dňa 15.10.2020 - faktúra zo dňa 04.01.2021 (č.l. 214), ktorú žalobca 2/ uhradil v dňoch 08.01.2021 a 10.02.2021 (č.l. 215), a to v súvislosti s týmito konkrétnymi úkonmi právnej služby vo výške 60,- Eur s DPH. Žalobca by mal nárok na náhradu vo výške zodpovedajúcej tarifnej odmene advokáta (tarifná odmena 81,69 Eur + režijný paušál 10,62 Eur + 20 % DPH). Keďže však žalobca 2/ preukázal v

súvislosti s týmito úkonmi zaplataenie len sumy 60,- Eur, súd mu priznal náhradu v tejto výške. Jedná sa o podnet prvostupňovému stavebnému úradu na vykonanie štátneho stavebného dohľadu v predmetnej lokalite z dôvodu, že sa tam v tom období vykonávali stavebné práce s podozrením na ich nelegálnosť. V súvislosti s týmto štátnym stavebným dohľadom, resp. jeho priebehom a porušením zákona v súvislosti s jeho zdokumentovaním súd konštatoval nesprávny úradný postup.

8. vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 29.09.2020 (č.l. 164) - faktúra zo dňa 04.01.2021 (č.l. 214), ktorú žalobca 2/ uhradil v dňoch 08.01.2021 a 10.02.2021 (č.l. 215), a to v súvislosti s týmto konkrétnym úkonom právnej služby vo výške 210,- Eur s DPH. Súd priznal žalobcovi 2/ nárok na náhradu vo výške 110,65 Eur (tarifná odmena 81,69 Eur + režijný paušál 10,62 Eur + 20 % DPH). Jednalo sa o vyjadrenie žalobcu 2/ k odvolaniu iného účastníka konania voči rozhodnutiu Obce Q. Q. zo dňa 15.07.2020, v súvislosti s ktorým súd vyššie konštatoval nesprávny úradný postup.

9. vyjadrenie v odvolacom konaní a návrh na pribratie účastníka konania zo dňa 27.11.2020 (č.l. 173) - faktúra zo dňa 04.01.2021 (č.l. 214), ktorú žalobca 2/ uhradil v dňoch 08.01.2021 a 10.02.2021 (č.l. 215), a to v súvislosti s týmto konkrétnym úkonom právnej služby vo výške 60,- Eur s DPH. Žalobca by mal nárok na náhradu vo výške zodpovedajúcej tarifnej odmene advokáta (tarifná odmena 81,69 Eur + režijný paušál 10,62 Eur + 20 % DPH). Keďže však žalobca 2/ preukázal v súvislosti s týmto úkonom zaplataenie len sumy 60,- Eur, súd mu priznal náhradu v tejto výške. Jednalo sa o vyjadrenie žalobcu 2/ v odvolacom konaní voči rozhodnutiu Obce Q. Q. zo dňa 15.07.2020, v súvislosti s ktorým súd vyššie konštatoval nesprávny úradný postup.

10. sťažnosť na prieťahy v konaní a podnet prokuratúre a nadriadenému správneému orgánu zo dňa 08.03.2021 (č.l. 180), doplnený dňa 12.03.2021 - faktúra zo dňa 24.03.2021 (č.l. 216), ktorú žalobca 2/ uhradil dňa 26.03.2021 (č.l. 217), a to v súvislosti s týmito konkrétnymi úkonmi právnej služby vo výške 420,- Eur s DPH. Súd priznal žalobcovi 2/ nárok na náhradu vo výške 2 x 113,39 Eur (tarifná odmena 83,62 Eur + režijný paušál 10,87 Eur + 20 % DPH). Jednalo sa o upozornenie žalobcu 2/ na nečinnosť prvostupňového stavebného úradu a nedostatky pri vykonávaní miestneho zisťovania zo dňa 15.10.2020, pričom túto nečinnosť a nedostatky konštatovala aj prokuratúra a súd konštatoval v tomto smere nesprávny úradný postup prvostupňového stavebného úradu.

Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že žalobca 2/ v rozhodnom čase účelne vynaložil náklady na svoje právne zastúpenie v súvislosti s predmetným administratívnym konaním, ktoré zodpovedajú kritériám v § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a ktoré zároveň nie sú premičané, v celkovej výške 1.144,51 Eur. Tieto náklady je možné považovať za skutočnú škodu, ktorá vznikla žalobcovi 2/ v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Obce Q. Q.. Obdobne ako u žalobkyne 1/ je príčinná súvislosť daná tým, že žalobca 2/ prostredníctvom podaní svojho právneho zástupcu poukazoval na nesprávny úradný postup Obce Q. Q., ktorý spočíval predovšetkým v prieťahoch v správnom konaní, ako i v nerešpektovaní právnych predpisov a záväzného právneho názoru nadriadených orgánov. Je možné bez najmenších pochyb konštatovať, že pokiaľ by prvostupňový stavebný orgán konal v súlade s právnymi predpismi a nedopúšťal sa predmetných pochybení, prieťahov a nečinnosti, t.j. nesprávneho úradného postupu, rozhodol by v predmetnom stavebnom konaní takým spôsobom, aby toto rozhodnutie obstálo v inštančnom postupe. Predmetný nesprávny úradný postup predstavoval *conditio sine qua non* vo vzťahu k vzniku týchto trov, keďže nebyť nesprávneho úradného postupu, predmetné konanie by muselo byť právoplatne ukončené a neboli by v ňom vykonávané neefektívne úkony a rozhodnutia orgánu verejnej správy, ktoré museli byť následne zrušené z dôvodu porušenia zákonom stanoveného postupu a povinností. Tým došlo aj v rozhodnom období k ďalším zbytočným prieťahom v administratívnom konaní, ktoré viedli k vzniku trov na strane žalobcov. V tomto smere súd považoval za preukázanú existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody na strane žalobcu 2/ spočívajúcej vo vynaložených trovách právneho zastúpenia. Súd preto zaviazal žalovaného na náhradu tejto škody žalobcovi 2/ vo výške 1.144,51 Eur a v prevyšujúcej časti až do uplatnenej sumy 1.281,12 Eur žalobu zamietol.

Vo vzťahu k uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej sa žalobcovia žalobou domáhali s poukazom na to, že predmetný nesprávny úradný postup spôsobil žalobcom aj negatívny zásah do ich nemajetkovej sféry, súd opätovne dospel k záveru, aj tieto nároky sú dôvodné, pričom pokiaľ sa jedná o výšku, súd zohľadnil názor krajského súdu, ktorý posúdil ani nedôvodné námietky žalobcov vo vzťahu k tomu, že by im mala byť priznaná vyššia suma, než v prvom rozsudku. Pri posudzovaní tohto nároku je potrebné zohľadniť kritériá vyplývajúce z § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., t.j. najmä osoby poškodených žalobcov, ich doterajší život, prostredie, v ktorom žijú a pracujú, závažnosť vzniknutej ujmy a okolností jej vzniku, závažnosť jej následkov v súkromnom živote, resp. spoločenskom uplatnení žalobcov.

Súd nepovažoval za relevantnú argumentáciu žalovaného a intervenienta vo vzťahu k príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy na strane žalobcov v tom smere, že problematická mala byť najmä prevádzka píly, ktorá ustala už v roku 2012 a že teda žalobcom nič nebráni užívať nehnuteľnosť od roku 2012 v tom smere, že už nie sú rušení činnosťou píly, hlukom, prachom a pod. Uvedené okolnosti totiž nepredstavovali primárne zdôvodnenie vzniku nemajetkovej ujmy na strane žalobcov. Žalobkyňa 1/ argumentovala, že v Q. Q. vlastní rodičovskú nehnuteľnosť, ku ktorej má určitý citový vzťah a že celé predmetné dlhotrvajúce správne konanie sa vedie kvôli tomu, že má za to, že v rozpore s právnou úpravou v susedstve začala priemyselná činnosť. Preto žalobcovia využili svoje právo smerujúce k tomu, aby obec, resp. príslušné orgány verejnej správy preskúmali túto činnosť a posúdili jej súlad s právnou úpravou. Tieto argumenty sú relevantné najmä vo vzťahu k posúdeniu výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Pokiaľ sa jedná o samotný nárok a najmä vzťah príčinnej súvislosti so zisteným nesprávnym úradným postupom stavebného úradu, a to v súvislosti s posudzovaným rozhodným obdobím, súd považoval za podstatné najmä vyjadrenia žalobkyne, v ktorých poukazovala na skutočnosť, že hoci píla v susedstve nehnuteľností žalobcov už nie je, prichádzajú stále noví vlastníci, žalobcovia nevedia, čo tam idú títo vlastníci robiť, v rozhodnom období prerábali halu, aby tam vchádzali autá, žalobcovia sa stále boja, aká činnosť tam bude, stále sú v strehu. Sú z toho dlhé roky vystresovaní, mysleli si, že to dávno skončí. Teda samotná žalobkyňa pri svojom výsluchu a zároveň žalobcovia vo svojich písomných vyjadreniach v priebehu konania opakovane a konzistentne poukazovali na to, že zásah do ich nemajetkovej sféry v rozhodnom období nespočíva v nemožnosti riadne užívať ich nehnuteľnosť. V prejednávanej veci a v rozhodnom období je vznik nemajetkovej ujmy daný tým, že predmetné stavebné konanie, ktorého sú žalobcovia účastníkmi, stále nie je skončené s tým, že žalobcovia nevedia, ako dopadne, t.j. sú neustále a dlhodobo v neistote a strese. Osobitne súd poukázal na skutočnosť (na ktorú vyslovene poukázali aj žalobcovia), že podľa verejne dostupných údajov z Obchodného registra predmetné nehnuteľnosti v susedstve nehnuteľností žalobcov od roku 2020 doposiaľ vlastní spoločnosť S., O., ktorá má okrem iného v predmete činnosti opracovanie drevnej hmoty a výrobu komponentov z dreva. Je teda zrejmé, že práve v priebehu rozhodného obdobia (v roku 2020) predmetné nehnuteľnosti opäť zmenili majiteľa a to na obchodnú spoločnosť, ktorá má v predmete činnosti opäť práve drevovýrobu, pričom práve takáto činnosť a z nej vyplývajúce obťažujúce faktory boli primárnym dôvodom, prečo bolo samotné konanie pred stavebným úradom pôvodne iniciované. Žalobcovia v rozhodnom období stále a dlhodobo nevedeli (a doposiaľ nevedia), či v susedstve ich nehnuteľností opäť nebude prevádzkovaná drevovýroba, resp. iná rušivá priemyselná činnosť. V uvedenej neistote a strese sú pritom žalobcovia práve preto, že v rozhodnom období nebolo (a doposiaľ nie je) skončené administratívne stavebné konanie, ktorého výsledkom by malo byť práve rozhodnutie o tom, či vôbec majú alebo nemajú byť v susedstve nehnuteľností žalobcov predmetné priemyselné stavby, prípadne za akých podmienok majú prebiehať stavebné práce a stavebné úpravy, resp. v širšom zmysle priemyselná činnosť v danej lokalite. Zásah do nemajetkovej a osobnostnej sféry žalobcov teda vzniká (a vznikal v rozhodnom období) práve v podobe neistoty a obáv v tom smere, či a aká (priemyselná) činnosť má v ich susedstve v budúcnosti prebiehať. Pokiaľ by predmetné stavebné konanie bolo skončené s výsledkom, že v susedstve nehnuteľností žalobcov budú priemyselné stavby a prevádzka, žalobcovia by aspoň vedeli „na čom sú“. Žalobcovia to však nevedia práve preto, že orgány stavebnej správy dosiaľ nevydali také rozhodnutie, ktoré by spĺňalo všetky náležitosti a mohlo nadobudnúť právoplatnosť. Na základe uvedeného mal súd za to, že práve konštatovaný nesprávny úradný postup stavebného úradu v predmetnej veci zasahuje do nemajetkovej sféry žalobcov, do ich života takým spôsobom, že to napĺňa kritériá dané zákonom č. 514/2003 Z.z. tým, že vznikajú následky v ich súkromnom živote. Ich pôvodom je práve nesprávny úradný postup, ktorého hlavným prejavom je doposiaľ neskončené administratívne konanie, v ktorom žalobcovia dlhé roky predostierajú argumenty a domáhajú sa v súlade s predpismi ochrany ich práv a záujmov, napriek tomu dosiaľ nedostali odpoveď v podobe právoplatného rozhodnutia orgánov stavebnej správy. Nebolo sporné, že aktuálne konanie o odstránení stavieb (ktoré nadväzovalo na predošlé konanie týkajúce sa povoľovania stavieb) prebieha už cca 15 rokov a v rozhodnom období trvalo už približne 8 až 11 rokov. Je pochopiteľné, že vedenie tohto konania okrem už uvedenej neistoty, frustrácie a obáv z ďalšieho vývoja situácie je na strane žalobcov spojené s potrebou venovať sa tomuto konaniu a hájiť svoje záujmy prostredníctvom príslušných procesných úkonov. Uvedené okolnosti, ktoré sa prejavovali aj práve v rozhodnom období s poukazom na vyššie podrobne analyzovaný priebeh predmetného administratívneho konania a z neho dovodený nesprávny úradný postup orgánu verejnej správy, by ako dostatočne intenzívny zásah nepochybne vnímala každá osoba v postavení žalobcov. Títo sú neustále zaťažovaní procesnými úkonmi, ktoré musia v záujme ochrany svojich práv a záujmov realizovať samostatne, resp. prostredníctvom svojich právnych zástupcov, čo je spojené so zhromažďovaním rôznych dôkazov, študovaním rôznych rozhodnutí a

podaní, právnych predpisov, zúčastňovaním sa (či už osobne alebo telefonicky) rokovaní s ich právnymi zástupcami a pod. Prejavilo sa to aj v ich súkromnom živote, keďže aj doma sa neustále rozprávajú a riešia uvedené konanie, ktoré malo byť už dávno skončené. Ako ujmu vnímajú aj samotnú skutočnosť, že správny orgán nie je schopný vec skončiť a vo veci rozhodnúť. Konanie trvá viac než 20 rokov, jedná sa z ich pohľadu o nekonečný spor, ktorý im zničil život, pretože im neprimerane zasahuje do života a je pre nich psychickou záťažou. Uvedené zásahy uvádzali obaja žalobcovia, pričom u žalobcu 2/ (z dôvodu nemožnosti jeho výsluchu kvôli nepriaznivému zdravotnému stavu) súd prihliadol najmä na jeho písomné vyjadrenia v priebehu konania (činené prostredníctvom jeho právneho zástupcu), ako aj na jeho výsluch v konaní sp. zn. 22C/13/2019, ktoré sa týkalo bezprostredne predchádzajúceho rozhodného obdobia s tým, že je možné dovodiť, že k obdobným zásahom dochádzalo u žalobcov aj naďalej s poukazom na naďalej trvajúci nesprávny úradný postup stavebného úradu.

Súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcov v tom, že v danom prípade iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Je skutočne potrebné prisvedčiť tomu, že porušenie procesného postupu, zákonnej úpravy a povinností zo strany prvostupňového stavebného úradu bolo konštatované už nespočetný počet krát v rozhodnutiach príslušných nadriadených a dozorných orgánov, a to niekoľkokrát aj v rozhodnom období od 27.03.2018 do 29.03.2021, ako bolo detailne uvedené vyššie. Uvedené konštatovanie porušenia práva zjavne nevedlo k náprave, naopak zásahy do nemajetkovej sféry žalobcov v podobe nesprávneho úradného postupu naďalej pokračovali. Pokiaľ sa jedná o prípadné ospravedlnenie žalobcom, žalovaný ani intervenient sa žalobcom nijako neospravedlnili a ani len netvrdili, že by to mienili urobiť.

Pokiaľ sa jedná o namietané premlčanie vo vzťahu k uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch, s poukazom na pôvod zásahov do osobnostnej sféry žalobcov v nesprávnom úradnom postupe a vyššie uvedený charakter týchto zásahov, spočívajúci najmä v dlhodobej frustrácii, neistote a odôvodnených obavách žalobcov, je zrejmé, že tieto zásahy nemajú jednorazový charakter, u ktorého by bolo možné ustáliť konkrétny okamih ich vzniku, ale majú charakter trvácich zásahov, ku ktorým dochádza kontinuálne v príčinnej súvislosti a naďalej prebiehajúcim neskončeným administratívnym konaním, v ktorom aj v rozhodnom období došlo k nepravému úradnému postupu. Súd preto ustálil, že počiatok plynutia premlčacej lehoty vo vzťahu k žiadanej náhrade nemajetkovej ujmy nastáva kontinuálne každým dňom trvania nesprávneho úradného postupu, ktorý je daný najmä nečinnosťou, resp. neefektívnou činnosťou stavebného úradu vedúcou k vzniku zbytočných prietahov. S poukazom na dátum podania žaloby 29.10.2021 a vyššie rozobraté predĺženia premlčacích lehôt spolu o 149 dní nie sú premlčané tie (kontinuálne trvajúce) zásahy do osobnostnej sféry žalobcov, ku ktorým došlo po 02.06.2018 (3 roky pred podaním žaloby = 29.10.2018; + ďalších 149 dní späť = 02.06.2018). Je teda zrejmé, že nároky žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy nie sú premlčané za takmer celé žalované obdobie. Pritom už rozhodnutie Obce Q. Q. zo dňa 27.06.2018 (v ktorom nerešpektovala právny názor nadriadeného správneho orgánu a konala v rozpore so zákonom) a ktoré opäť vyvolalo u žalobcov frustráciu a potrebu brániť svoje záujmy príslušnými procesnými úkonmi, spadá do nepremlčanej časti rozhodného obdobia pre účely posúdenia žiadanej náhrady nemajetkovej ujmy.

Pokiaľ sa jedná o samotnú výšku náhrady nemajetkovej ujmy, súd zohľadnil osoby žalobcov, ich doterajší život, závažnosť vznikutej ujmy, okolnosti, za ktorých k nej došlo a závažnosť následkov, ktoré vznikli v ich súkromnom živote. Z pohľadu primeranosti súd musí vziať do úvahy, že sa jedná v prejednávanej veci o rozhodné obdobie v trvaní cca 3 roky, počas ktorých došlo k niekoľkým úkonom, resp. nečinnosti zakladajúcim nesprávny úradný postup, s prihliadnutím na podstatnú skutočnosť, že predmetné správne konanie stále nebolo skončené. Treba zohľadniť aj primeranosť priznanej náhrady vo vzťahu k iným finančným kompenzáciám zásahov do nemajetkovej sféry osôb a jej výšku stanoviť tak, aby nevytvárala priestor pre obohacovanie sa žalobcov. Táto náhrada by mala predstavovať „spravodlivé zadosťučinenie“. Primárnou funkciou náhrady je funkcia satisfakčná, teda primerane a s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, optimálne a tým účelne vyvážiť a zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu.

Súd prihliadol aj na skutočnosť, že žalobcom bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu v tom istom správnom konaní za predchádzajúce obdobie v konaní sp. zn. 22C/13/2019, a to žalobkyni 1/ vo výške 3.000,- Eur a žalobcovi 2/ vo výške 2.000,- Eur. Súd zohľadnil, že žalobcovia už boli z titulu nesprávneho úradného postupu v predchádzajúcom období odškodnení uvedenými sumami, a teda aby suma náhrady nemajetkovej ujmy priznaná v tomto konaní spolu so sumami už priznanej náhrady z predchádzajúceho konania nepresahovala finančné náhrady, ktoré priznávajú všeobecné súdy SR iných veciach.

Po zohľadnení uvedených kritérií súd priznal žalobkyni 1/ náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 1.500,- Eur a žalobcovi 2/ vo výške 1.000,- Eur, ktoré súd považoval za primerané okolnostiam prípadu, závažnosti vznikutej ujmy na ich právach, ako aj závažnosti následkov, ktoré vznikli v ich súkromnom živote. Súd pri posudzovaní závažnosti následkov vzniknutých v živote žalobcov, ako aj pri posudzovaní závažnosti okolností, za ktorých k ujme na ich právach došlo zohľadnil aj súdnu prax, vrátane posúdenia charakteru a rozsahu zásahov, ku ktorým došlo. Treba konštatovať, že zásah do osobnostnej sféry, rodinného a súkromného života v podobe obáv, pocitov neistoty a frustrácie z neskončeného stavebného konania, ktoré by malo stanoviť charakter využitia územia susediaceho s rekreačnou nehnuteľnosťou žalobcov, hoc aj trvajúceho neúmerne dlhú dobu a charakterizovaného opakovaným nesprávnym úradným postupom, nemožno z hľadiska jeho intenzity a následkov porovnať so zásahom spočívajúcim napr. v strate blízkej osoby z dôvodu jej úmrtia pri dopravnej nehode, prípadne iných závažných zásahoch prejavujúcich sa napr. vo sfére zdravia alebo ľudskej dôstojnosti. Tomu musí zodpovedať aj výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, kedy je zrejmé, že naposledy menované negatívne zásahy, ktorých intenzita do osobnostnej sféry jednotlivcov je objektívne väčšia, sú spravidla odškodňované vyššiu sumou náhrady nemajetkovej ujmy. V prejednávanej veci súd pri určení výšky nemajetkovej ujmy zohľadnil osobný vzťah žalobkyne 1/ k danej lokalite, jej väčšiu citovú angažovanosť vo veci s poukazom na to, že sa jedná o jej rodičovskú nehnuteľnosť, čo odôvodňuje predpoklad o intenzívnejšom pociťovaní negatívnych dôsledkov vyššie popísaného nesprávneho úradného postupu. Tiež súd zohľadnil výšku spoluvlastníckeho podielu žalobcov k nehnuteľnostiam v rozhodnom období (žalobkyňa 1/ v podiele 2/3 a žalobca 2/ v podiele 1/3). Priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy súd považoval za primeranú vo vzťahu k charakteru, intenzite a pôvodu zásahov do osobnostnej sféry jednotlivých žalobcov. Pokiaľ žalobcovia žiadali priznať vyššiu náhradu nemajetkovej ujmy, súd žalobu v prevyšujúcej časti nepovažoval za dôvodnú a zamietol ju.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 vo vzťahu k nároku z titulu uplatnenia nemajetkovej ujmy a podľa § 255 ods. 2 vo vzťahu k nároku, ktorým si žalobcovia uplatnili náhradu majetkovej škody. Poukázal na to, že vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy výška plnenia, ktorá bolo žalobcom priznaná, závisela od úvahy súdu. Z týchto dôvodov súd priznal žalobcom nárok na náhradu trov konania v časti zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 % s poukazom aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 56/2017. Vo vzťahu k nároku na náhradu majetkovej škody súd ustálil pomer úspechu žalobkyne 1/ v rozsahu 79,66 % a u žalobcu 2/ v rozsahu 78,68 % berúc do úvahy výšku uplatneného nároku tým, ktorým žalobcom a výšku priznanej náhrady majetkovej škody tomu, ktorému žalobcovi.

2. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podali odvolanie žalobcovia 1/ a 2/ a to v časti nepriznanej náhrady nemajetkovej ujmy, žalovaný, ktorý podal odvolanie v celom rozsahu proti rozsudku súdu prvej inštancie a intervenient vystupujúci na strane žalovaného, ktorý podal odvolanie proti výrokom I., II., IV. a V. rozsudku súdu prvej inštancie.

3. Žalobcovia 1/ a 2/ podali odvolanie proti výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým nepriznal súd žalobkyni 1/ uplatnený nárok z titulu náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 7.500,- Eur a žalobcovi 2/ uplatnený nárok z titulu náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- Eur, pričom uviedli, že ohľadom nepriznanej nemajetkovej ujmy podávajú odvolanie najmä z dôvodu existencie odvolania zo strany žalovaného, ako aj intervenienta z dôvodu, aby sa k otázke primeranosti výšky nemajetkovej ujmy vyjadril aj odvolací súd. Vo vzťahu k výške nemajetkovej ujmy v podanom odvolaní uviedli, že argumenty uvádzané žalobcami týkajúce sa okolností, za ktorých k ujme došlo – t.j. ignorovanie povinností zo strany stavebnej správy napriek existencii prvých konaní o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, v dôsledku čoho žiadali o zvýšenie odškodnenia v peniazoch súd nezohľadnil, respektíve neuviedol, prečo ich nezohľadnil. Súd sa mal sústrediť na rozhodné obdobie a nie na celé trvanie administratívneho konania. Podľa žalobcov nie je zásadný rozdiel medzi rozhodovaným obdobím (3 roky) a obdobie dlhým obdobím (3 roky), ktorému tento spor predchádzalo (spor OS ZH sp. zn. 22C/13/2019). Výška náhrady by nemala byť nižšia, ako bola priznaná práve v uvedenom predchádzajúcom spore. Súd nezohľadnil historickú mieru inflácie, v dôsledku ktorej mohol a mal súd priznať vyššiu náhradu tak, aby zachoval mieru a primeranosť vo vzťahu k prvým iným priznaným odškodneniam. Miera inflácie v SR od podania žaloby ku dňu rozhodovania súdu je na úrovni v absolútnom vyjadrení 32,14 %. Podľa žalobcov z týchto dôvodov rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, keď odkázal na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Žalobcovia navrhli, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalobkyni 1/ nárok na náhradu

nemajetkovej ujmy vo výške 7.500,- Eur a žalobcovi 2/ nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- Eur.

4. Žalovaný k odvolaniu žalobcov v písomnom vyjadrení uviedol, že má za to, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by konanie intervenienta zasiahlo do osobnostnej sféry žalobcov, pričom poukázal na výsluch žalobkyne na pojednávaní dňa 22.09.2022. Žalovaný mal za to, že súd nemal zo strany žalobcov za preukázané, že by konanie, respektíve nekonanie intervenienta zasahovalo do ich osobnostnej sféry takým spôsobom a intenzitou, aby bolo potrebné žalobcom priznať nemajetkovú ujmu. Odôvodnenie súdu vo vzťahu k priznanej nemajetkovej ujme žalovaný nepovažuje za preukazujúce jej vznik. Podľa žalovaného je len na hypotetickej úrovni, čo podľa žalovaného potvrdzuje aj skutočnosť, že v rozhodnom období, za ktoré si žalobcovia uplatňujú nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, problematická prevádzka píly nevykonávala svoju činnosť, keď ukončila svoju činnosť v roku 2012. Žalovaný z administratívneho konania, ako aj z konania pred súdom mal za preukázané, že v bezprostrednej blízkosti nehnuteľnosti žalobcov sa nachádza priemyselná zóna (vrátane pozemku, na ktorom bola do roku 2012 v prevádzke predmetná píla), ktorej umiestnenie vyplýva z územného plánu obce a úvahy súdu o neistote žalobcov o ďalšej vykonávanej činnosti na predmetnom pozemku sú v rozpore so skutkovým, aj právnym stavom v rozhodnom období. Podľa žalovaného už raz právoplatne priznaná nemajetková ujma žalobcom za predchádzajúce obdobie rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 22C/13/2019 je dostatočným odškodnením žalobcov v režime zákona č. 514/2003 Z.z. Žalovaný mal za to, že žalobcovia v konaní nezdôvodnili a nepreukázali to, ako závažne sa zmenil ich doterajší život následkom pochybení v stavebnom konaní a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobcovia nemajú v dotknutej nehnuteľnosti v ich vlastníctve zriadený trvalý pobyt. Nehnuteľnosť využívajú len sporadicky. Ich tvrdenie, že ju chceli užívať ako rekreačný objekt prinajmenšom v rozsahu 6 mesiacov v roku s ohľadom na ich dôchodkový vek, je z pohľadu žalovaného ničím nepodložený argument žalobcov. Nemožno prisvedčiť názoru žalobcov, že súd im má priznať náhradu nemajetkovej ujmy v takej výške, v akej si ju uplatnili v predmetnej žalobe. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd odvolaniu žalobcov nevyhovel.

5. Intervenient vystupujúci na strane žalovaného v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcov uviedol, že poukazuje na absenciu príčinnej súvislosti medzi domnelým porušením povinnosti a domnelým vznikom nemajetkovej ujmy. Súd a žalobcovia na jednej strane tvrdia, že príčinou vzniku nemajetkovej ujmy žalobcov, je obava žalobcov spočívajúca v budúcej činnosti nových vlastníkov daných nehnuteľností, ale žalobcovia taktiež opakovane zdôrazňujú, že zásah do ich nemajetkovej sféry v rozhodnom období nespočíva v nemožnosti riadne užívať ich nehnuteľnosť. Podľa intervenienta ide o logicky neutržateľný konštrukt, nakoľko ak by dôvodom ujmy nebola nemožnosť žalobcov užívať ich nehnuteľnosti kvôli prevádzkovej činnosti, neexistoval by jediný racionálny dôvod na obavy žalobcov o budúcu činnosť nového H. S., O. a už vôbec nie z toho, že či tento subjekt podniká v predmete podnikania spracovania drevnej hmoty a výroby komponentov z dreva. Podľa intervenienta, ak žalobcovia môžu užívať ich nehnuteľnosti (respektíve túto skutočnosť nepopierali), tak je evidentné, že nedochádza k zásahu do ich nemajetkovej sféry a ich obavy majú iba hypoteticky základ, ktorý nemožno po právnej stránke kvalifikovať ako nemajetkovú ujmu. Argumentácia spočívajúca v tom, že „žalobcovia by aspoň vedeli, na čom sú“, nemá oporu v logickom uvažovaní. Individuálny právny akt je rozhodnutie vzťahujúce sa inter partes, v dôsledku čoho nie je spôsobilé dať žalobcom odpoveď na otázku, či v ich susedstve v budúcnosti bude/nebude inú hlučnú prevádzkareň prevádzkovať iný podnikateľský subjekt. Podľa intervenienta absentuje príčinná súvislosť medzi hypotetickým protiprávnym konaním a hypotetickou škodou. Ak majú žalobcovia obavy z budúceho prevádzkovania píly, je nespornou skutočnosťou, že predmetná píla v susedstve nehnuteľností žalobcov už nie je. Poukázal na možnosť využitia § 58 ods. 2 písm. b) zákona č. 455/1991 Zb. žalobcami, ktorého využitím by žalobcovia boli schopní odstrániť svoje obavy o budúcej činnosti obchodnej O. S., O.. Mal za to, že už súdom priznaná náhrada nemajetkovej ujmy žalovanej 1/ vo výške 3.000,- Eur a žalovanému 2/ vo výške 2.000,- Eur rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 22C/13/2019 je na odškodnenie žalobcov dostačujúca.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie aj žalovaný, a to v celom rozsahu, keď špecifikoval, že podáva odvolanie voči výrokom I. až V. napadnutého rozsudku z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“), pričom uviedol, že odôvodnenie súdu vo vzťahu k právnemu posúdeniu otázky vzniku škody a najmä príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom považuje za zmätočné, nereflektujúce zistený skutkový

stav, v dôsledku čoho došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie. Vo vzťahu k nároku na náhradu škody a príčinnej súvislosti medzi škodou a nezákonnými rozhodnutiami uviedol, že podľa žalovaného vo vzťahu k posúdeniu nároku na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, pričom žalovaný mal za to, že nie je možné trovy administratívneho konania žalobcom priznať en bloc bez potreby reálneho skúmaníach ich účelnosti, hoci súd v bodoch 63. až 66. odôvodnenia uvádza jednotlivé úkony v administratívnom konaní, ktoré žalobcovia urobili. Podľa žalovaného žalobcami nebola preukázaná ich účelnosť tak, ako to predpokladá § 18 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. a podľa žalovaného súd sa s uvedenou skutočnosťou riadne nevysporiadal. Podľa žalovaného z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by konanie intervenienta zasiahlo do osobnostnej sféry žalobcov, pričom poukázal na výsluch žalobkyne 1/ na pojednávaní dňa 22.09.2022, keď uviedla, že nemá žiadne psychické problémy, nevie uviesť, ako konkrétne konanie intervenienta malo neoprávnene zasiahnuť do jej osobnostnej sféry, pričom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/348/2020; podľa žalovaného súd nemal zo strany žalobcov za preukázané, že by konanie, respektíve nekonanie intervenienta zasahovalo do ich osobnostnej sféry, za zásah ktorého by bolo potrebné žalobcom priznať nemajetkovú ujmu, čím podľa žalovaného bolo porušené právo na spravodlivý súdny proces. Žalovaný odôvodnenie súdu vo vzťahu k priznanej nemajetkovej ujme nepovažuje za preukazujúce jej vznik, toto je len na hypotetickej úrovni. Poukázal na to, že v rozhodnom období, za ktoré si žalobcovia uplatňujú nárok, problematická prevádzka píly nevykonávala svoju činnosť (prevádzka píly ukončila činnosť v roku 2012). Podľa žalovaného súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne posúdil vec a to z dôvodu, že namietaná nemajetková ujma nemá príčinnú súvislosť s konaním intervenienta v danej veci. Argumentácia súdu odôvodňujúca priznanie nároku na náhrady nemajetkovej ujmy poukazujúca na vlastnícke právo toho ktorého subjektu je vo vzťahu k preukazovaniu dôvodnosti nároku irelevantná. Existencia vlastníckeho práva konkrétneho subjektu za žiadnych okolností nepreukazuje dôvodnosť nároku. Predmet podnikania vlastníka nehnuteľnosti nie je spôsobilý byť dôvodným základom pre existenciu priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti, ako to predpokladá zákon č. 514/2003 Z.z. V tejto časti považuje rozsudok za arbitrárny. Podľa žalovaného už raz právoplatne priznaná nemajetková ujma za predchádzajúce obdobie rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 22C/13/2019 zo dňa 24.09.2020, v ktorom súd priznal žalobkyňi 1/ sumu 153,68 Eur s príslušenstvom titulom náhrady škody a sumu 3.000,- Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy a žalobcovi 2/ sumu vo výške 676,96 Eur s príslušenstvom titulom náhrady škody a sumu vo výške 2.000,- Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, je dostatočným odškodnením žalobcov v režime zákona č. 514/2003 Z.z. Poukázal na rozsudok Mestského súdu Bratislava IV č. k. 1B2-29C/1/2022 zo dňa 04.10.2024, ktorým súd konanie v časti o zaplatenie sumy 319,69 Eur žalobkyňi 1/ a sumy 1.011,98 Eur žalobcovi 2/ zastavil a vo zvyšnej časti žalobu zamietol, keď v predmetnom konaní si žalobcovia rovnako uplatnili nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, avšak za iné obdobie trvania predmetného administratívneho konania intervenienta, v ktorom konaní mal súd za preukázané, že žalobcovia nepreukázali, že by svoju nehnuteľnosť nemohli užívať v dôsledku nesprávneho úradného postupu stavebného úradu a to odhliadnuc aj od výpočtu výšky škody v tejto časti. Žalobcovia nezdôvodnili a nepreukázali, ako závažne sa zmenil ich doterajší život následkom pochybení v stavebnom konaní a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že v dotknutej nehnuteľnosti v ich vlastníctve nemajú zriadený trvalý pobyt. Nehnuteľnosť užívajú len sporadicky a ich tvrdenie ohľadom skutočnosti, že ju chceli užívať ako rekreačný objekt prinajmenšom v rozsahu 6 mesiacov v roku s ohľadom na ich dôchodkový vek, je ničím nepodložený argument žalobcov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za zmätočné, nie je z neho zrejmé, čo bolo podkladom pre toto rozhodnutie a na základe akých relevantných skutočností súd prvej inštancie rozhodol. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobcov zamietne v celom rozsahu.

7. Proti výrokom I., II., IV. a V. podal odvolane aj intervenient vystupujúci na strane žalovaného, pričom žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 04.11.2025 k odvolaniu intervenienta uviedol, že s odvolaním intervenienta súhlasí. Za situácie, že intervenient so žalovaným, na ktorého strane vystupuje, netvorí nerozlučné spoločenstvo, avšak žalovaný vyjadril súhlas s podaným odvolaním intervenienta, odvolací súd pristúpil aj k prieskumu odvolania intervenienta. Intervenient v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie sa nesprávne vypořiadal s naplnením všetkých podmienok na priznanie nároku na náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy. Rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právného posúdenia veci. Súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Poukázal na zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. a to nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, existencia škody, ujmy, príčinná súvislosť medzi existenciou nesprávneho úradného postupu, respektíve nezákonného rozhodnutia a vznikom škody s poukazom na definíciu nesprávneho úradného postupu v ustanovení § 9 ods. 1 citovaného zákona.

Vo vzťahu k nemajetkovej ujme poukázal na odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie v bode 68., pričom podľa intervenienta úvahy súdu sú rýdzo nelogické, keď podľa intervenienta súd na jednej strane explicitne tvrdí, že príčinou vzniku nemajetkovej ujmy žalobcovi je obava žalobcov spočívajúca v budúcej činnosti nových vlastníkov daných nehnuteľností (priemyselnej činnosti), ale súčasne v bode 68. napadnutého rozhodnutia tvrdí, že žalobcovia opakovane zdôrazňujú, že zásah do ich nemajetkovej sféry v rozhodnom období nespočíva v nemožnosti riadne užívať ich nehnuteľnosť; podľa intervenienta ide o logicky neudržateľný konštrukt. Ak žalobcovia môžu užívať ich nehnuteľnosti (respektíve túto skutočnosť nepopierajú), tak je evidentné, že nedochádza k zásahu do ich nemajetkovej sféry a ich obavy majú iba hypoteticky základ, ktorý nemožno po právnej stránke kvalifikovať ako nemajetkovú ujmu. Vo vzťahu k argumentácii súdu o tom, že nemajetková ujma žalobcov spočíva v tom, že títo nevedia, ako na tom sú, tvrdil, že ide o ničím nepodložené tvrdenie, ktoré je v rozpore s vykonaným dokazovaním a žiadnym spôsobom nereflektuje primárny dôvod iniciovania správnych konaní zo strany žalobcov. Aj v tomto smere je rozhodnutie súdu zmätočné a arbitrárne. Poukázal na to, že výsledkom správneho konania je individuálny správny akt, a nie všeobecne záväzná právna norma. Argumentácia súdu spočívajúca v tom, že „žalobcovia by aspoň vedeli na čom sú“, nemá oporu v logickom uvažovaní. Individuálny správny akt je rozhodnutie vzťahujúce sa inter partes, v dôsledku čoho nie je spôsobilé dať žalobcom odpoveď na otázku, či v ich susedstve (v priemyselnej zóne) v budúcnosti bude/nebude inú hlučnú prevádzkareň prevádzkovať iný podnikateľský subjekt. Poukázal na rozsudok Mestského súdu Bratislava IV č. k. 1B2-29C/1/2022 zo dňa 04.10.2024, pričom podľa intervenienta ak súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia tvrdí, že nemajetková ujma žalobcom vzniká v dôsledku obáv z prevádzkovania hlučnej, respektíve prašnej prevádzkovej činnosti, má sa nevyhnutne vysporiadať aj s otázkou, či dané správne konanie a z neho vyplývajúce rozhodnutie v merite veci je spôsobilé zabrániť tomu, aby v zóne určenej pre priemyselnú činnosť viac nedochádzalo k takejto činnosti akýmkoľvek ďalším podnikateľským subjektom. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by konanie žalovaného, respektíve Obce Q. Q. (intervenienta) zasiahlo do osobnostnej sféry žalobcov, pričom poukázal na výsluch žalobkyne 1/ na pojednávaní dňa 22.09.2022 kde uviedla, že nevie, prečo žiada nemajetkovú ujmu v podobe peňažnej náhrady a že to všetko nechala výlučne na právnikovi a uvedená argumentácia platí aj vo vzťahu k žalobcovi 2/. Podľa intervenienta nebolo naplnené konanie závažnej intenzity. Ďalej poukázal na absenciu príčinnej súvislosti medzi hypotetickým protiprávnym konaním a hypotetickou škodou. Nesúhlasil s názorom súdu, že nemajetková ujma žalobcov spočíva v ich subjektívnom záujme primárne postavenom na tom, aby „vedeli, ako na tom sú“. Súd sa nezaoberal otázkou, či by v prípade vydania právoplatného rozhodnutia v správnom konaní, ktorého výsledkom by bolo právoplatné rozhodnutie, avšak v rozpore s predstavami žalobcov podľa žalobcov pokračovali zásahy do ich nemajetkovej sféry alebo nie. Podľa intervenienta zodpovedanie uvedenej otázky je esenciálne, nakoľko ak by i napriek právoplatnému rozhodnutiu v správnom konaní žalobcovia pociťovali nemajetkovú ujmu, jej príčinou by nemohol byť dôvod, ktorý uvádza súd vo svojom odôvodnení rozhodnutia.

Vo vzťahu k majetkovej škode - priznanej náhrade trov právneho zastúpenia namietol ich legitimitu s poukazom na ustanovenie § 31 ods. 1 Správneho poriadku, podľa ktorého trovy, ktoré v konaní účastníkovi vznikli, znáša účastník. Zároveň namietal aj ich neúčelnosť z dôvodu, že žalobcom z citovaného ustanovenia nevyplýva žiadna povinnosť sa nechať právne zastupovať v nimi iniciovaných podaniach, respektíve v príslušnom administratívnom konaní. V zmysle § 18 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. je potrebné skúmať nielen samotnú existenciu, ale aj účelnosť vzniknutých trov konania, s čím sa podľa intervenienta súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nezaoberal. Poukázal na to, že žalobcovia sa v priebehu správneho konania opakovane odvolávali v dôsledku väd procesného charakteru. Podľa intervenienta, ak dané správne konanie, respektíve jeho výsledok nedokáže žalobcom zabezpečiť to, že v ich susedstve sa viac nebude vykonávať podnikateľská činnosť, respektíve prevádzka hlučného charakteru, tak vedené správne konanie a trovy v ňom vzniknuté nemožno považovať za účelné. Takto vzniknuté trovy totižto objektívne nedokážu a nikdy nedokázali zabezpečiť účelnú ochranu žalobcami namietaných dotknutých subjektívnych práv. Poukázal na to, že doposiaľ žalobcovia nevyužili prostriedky inej právnej ochrany vyplývajúce najmä z ustanovení § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka (susedské spory), § 417 ods. 2 Občianskeho zákonníka (predchádzanie

hroziacim škodám) alebo ustanovenia § 324 CSP (neodkladné opatrenia). Súd arbitrárne a generálne zhodnotil ako účelné vynakladanie trov správneho konania, ktoré trvá približne 20 rokov.

Ďalej namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, keď z odôvodnenia nie je možné zistiť, z akých kritérií súd vychádzal, ak vyhodnotil, že trovy vynaložené v správnom konaní žalobcami možno považovať za účelné, v čom vidí účelnosť takto vynaložených trov. Nedostatočnosť spočíva v zmätočnosti obsahu domnelej nemajetkovej ujmy vzniknutej vo sfére žalobcov. Hoci súd v odôvodnení uviedol, že má za to, že vedenie správnych konaní zničilo žalobcom život, toto tvrdenie nebolo žiadnym spôsobom preukázané, naopak bolo preukázané, že žalobcovia svoje nehnuteľnosti dlhodobo nevyužívajú a nemajú ich evidované ani ako adresu trvalého pobytu. Uvedená úvaha súdu sa javí ako nepreskúmateľná a arbitrárna. Rozsudok nespĺňa požiadavky zmysle § 220 ods. 2 CSP. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcov zamietne v celom rozsahu.

8. Žalobcovia 1/ a 2/ sa k odvolaniam žalovaného a intervenienta vystupujúceho na strane žalovaného vyjadrili v písomnom vyjadrení zo dňa 03.11.2025.

8.1 Vo vzťahu k odvolaniu žalovaného žalobcovia v časti jeho odvolania proti výroku III. namietali, že výrok III. rozsudku súdu nie je v neprospech žalovaného. Odvolanie v tejto časti bolo podané neoprávnenou osobou a malo by byť postupom podľa § 386 písm. b/ odmietnuté. Vo vzťahu k časti odvolania, keď žalovaný namietal porušenie práva na spravodlivý proces -odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, žalovaný vo všeobecnej rovine dôvodí, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z odvolania nie je zjavné, v čom konkrétne žalovaný vidí porušenie jeho práva na spravodlivý proces. Odvolanie nie je možné jednoznačne identifikovať, ktorý z výrokov súdu má trpieť uvedenou procesnou vadou; ale javí sa, že touto vadou majú trpieť výroky o priznaných náhradách za nemajetkovú ujmu v peniazoch. Odôvodnenie prvoinštančného súdu ohľadom náhrady nemajetkovej ujmy nie je len v bode 68., ale aj bodoch 67. až 73. odôvodnenia rozsudku. Podľa žalobcov odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP nie je daný, keď v konaní nedošlo k žiadnemu takému zásahu prvoinštančného súdu, ktorý by mohol byť pod tento odvolací dôvod subsumovaný.

Vo vzťahu k nesprávnym skutkovým zisteniam - odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP žalobcovia uvádzajú, že z obsahu odvolania vyrozumeli, že žalovaný pravdepodobne považuje za nesprávne skutkové zistenie prevádzku pily v susedstve, respektíve možnú budúcu prevádzku pily v susedstve. Poukázali na to, že v konaní nikde netvrdili a ani nepreukazovali prevádzku pily v ich susedstve v rozhodnom období. Vyjadrili len obavu o jej možné obnovenie v dôsledku zmeny v osobe vlastníka a jeho v OR zapísaného predmetu činnosti. Tému prevádzka pily a jej neexistencie do sporu vniesol práve žalovaný a intervenient na strane žalovaného. Uvedený skutkový, ale aj právny stav jasne, zrozumiteľne a odlišne od interpretácie žalovaného objasnil súd v celom bode 68. odôvodnenia rozsudku, pričom odôvodnenie súdu nie je len v bode 68., ale aj v bodoch 67. až 73. rozsudku. Z odôvodnenia odvolania sa javí, že vadou nesprávneho skutkového zistenia majú trpieť výroky o priznaných náhradách za nemajetkovú ujmu v peniazoch, pričom ohľadom náhrady nemajetkovej ujmy podali odvolanie aj žalobcovia a rozhodnutie o výške tejto náhrady je v kompetencii odvolacieho súdu. Pokiaľ žalovaný namietal, že súd nereflektoval zistený skutkový stav, žiadne nesprávne skutkové zistenia však nekonštatuje, v odvolaní absentuje jasné a zrozumiteľné zdôvodnenie uvedeného odvolacieho dôvodu. V tejto časti je odvolanie žalovaného nezrozumiteľné, nekonzistentné a zmätočné.

Vo vzťahu k námietke, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci -odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, keď žalovaný rozsudok napáda z dôvodu, podľa ktorého tento vychádza z nesprávneho právneho posúdenia nároku na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu, pričom zároveň uvádza, že nesprávne právne posúdenie je dôsledkom zmätočného a skutkový stav nereflektujúceho odôvodnenia vzniku škody a príčinnej súvislosti. Nešpecifikuje však, či odvolací súd použil nesprávnu právnu normu alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval alebo či právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. Vo vzťahu k nároku, ktorým súd priznal skutočnú škodu s námietkou žalovaného, že súd priznal žalobcom en bloc trovy administratívneho konania uviedli, že súd náhradu trov administratívneho konania nepriznal en bloc; každým jednotlivým nimi uplatneným nárokom sa súd riadne a podrobne zaoberal vrátane ich účelnosti. Rozhodnutie podrobne odôvodnil bodoch 60. až 66. rozsudku. Žalovaný v odvolaní nekonkretizuje, ktorý z uplatnených a súdom priznaných nárokov nemá byť podľa jeho názoru účelným.

Vo vzťahu k nemajetkovej ujme k odvolaniu žalovaného, ktorý tvrdí, že súd prvej inštancie mal vykonať nesprávne právne posúdenie, keď nesprávne posúdil príčinnú súvislosť medzi nemajetkovou ujmu

a konaním stavebného úradu, je v tejto časti odvolanie žalovaného nezrozumiteľné. Pokiaľ žalovaný poukazuje na výpoveď žalobkyne 1/ zo dňa 22.09.2022, ide o vetu vytrhnutú z kontextu počas výsluchu žalobkyne 1/, pričom existencia psychických problémov, či dokonca ochorenia nemá právny súvis s náhradou nemajetkovej ujmy, ani hodnotenou príčinnou súvislosťou medzi nemajetkovou ujmom a nesprávnym úradným postupom, ako sa to nepriamo usiluje dôvodiť žalovaný, osobitne, ak táto skutočnosť v konaní zo strany žalobcov nebola ani tvrdená. Pokiaľ žalovaný poukazuje na rozsudok MS Bratislava IV č. 1B2-29C/1/2022, ide o neprávoplatné rozhodnutie napadnuté odvolaním žalobcov. Skutočnosť, na ktoré poukazuje žalovaný, nemajú žiaden súvis s prejednávanou vecou. V tomto spore žalobcovia neargumentujú nemožnosťou nerušene užívať svoje nehnuteľnosti v dôsledku hlučnej a prašnej pily, na čo správne poukázal aj prvoinštančný súd. Odvolanie žalovaného je zmätočné, nie je z neho zrejmé, v čom majú spočívať vytkané vady prvoinštančného rozhodnutia a na základe akých konkrétnych relevantných skutočností hodnotí rozsudok súdu prvej inštancie za nesprávny. Navrhli, aby odvolací súd odvolanie žalovanej odmietol, respektíve aby odvolaniu nevyhovel.

8.2 Vo vzťahu k odvolaniu intervenienta k uvádzanému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP - porušenie práva na spravodlivý proces s námietkou, že rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, žalobcovia zdôraznili, že vyznieva zvláštne, ak osoba, ktorá už 23 rokov sústavne porušuje základné procesné práva žalobcov ako účastníkov stavebného konania a nie je schopná vydať administratívne rozhodnutie, ktoré nebude trpieť vadou zmätočnosti, nepreskúmateľnosti a nedostatočného odôvodnenia, si dovoľuje hodnotiť a poučovať o správnom obsahu odôvodnenia rozhodnutia a odvolávať sa na údajné porušenie jej práva na spravodlivý súdny proces. Intervenient vytrháva z odôvodnenia časti odôvodnenia, ktoré následne podrobuje analýze. Odmieta čítať celé odôvodnenie s porozumením. V podrobnostiach intervenient považuje za vadu odôvodnenia rozhodnutia, ak z neho nevie vyčítať, z akých kritérií súd vychádzal, ak žalobcami vynaložené výdavky na trovy právneho zastúpenia považoval za účelné a to tiež s prihliadnutím na iné prostriedky nápravy, ktoré vymenúva. Podľa žalobcov účelnosť týchto výdavkov súd zrozumiteľne odôvodnil v bodoch 63. až 66. odôvodnenia. Pokiaľ intervenient poukazuje na iné účinné prostriedky nápravy v podobe susedskej žaloby, či neodkladných opatrení, neobjasňuje, ako môže susedská žaloba zabrániť prieťahom v administratívnom konaní, ktoré spôsobil intervenient ako správny orgán. Nesprávna je úvaha intervenienta ohľadom nedostatočnosti odôvodnenia, či zmätočnosti ohľadom náhrady nemajetkovej ujmy. Intervenient produkuje postup, keď najskôr do samotného sporu vnesie otázku prevádzky pily, ktorá nebola zo strany žalobcov ani tvrdená, a teda pre posúdenie veci ani rozhodujúca, aby následne na údajnej zmätočnosti, nedostatočnosti odôvodnenia a konštrukte o možnosti individuálneho správneho aktu vyriešiť otázku pily dôvodil tvrdený zásah do jeho procesných práv spočívajúci v nedostatočnom odôvodnení napádaného rozsudku. Dôvody, ktoré súd viedli k záveru o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy súd vyjadril v bodoch 67. až 73. odôvodnenia, pričom týmito dôvodmi nebola a nie je prevádzka, či hroziaca prevádzka pily ako podsúva intervenient poukazujúc na bod 68. odôvodnenia.

Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. d/ CSP - iná vada konania - k tejto odvolacej námietke žalobcovia uviedli, že v texte odvolania žiadne bližšie zdôvodnenie tejto inej vady konania neidentifikovali. Tento odvolací dôvod nespĺňa požiadavky dané ustanovením § 363 CSP.

Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP - nesprávne skutkové zistenia; napriek tomu, že intervenient označil tento odvolací dôvod, v odvolaní nikde nekonkretizuje, ktoré skutkové zistenia mal prvoinštančný súd nesprávne zistiť. Žalobcovia poukázali na uvedený nedostatok tvrdenia v spojitosti s ustanovením § 363 a 364 CSP a čl. 8 CSP. V spojitosti so skutkovými tvrdeniami intervenienta žalobcovia uviedli, že intervenientom tvrdená priemyselná zóna v susedstve ich nehnuteľností je a ostala v konaní spornou skutočnosťou, ktorá ale nebola pre prvoinštančný súd relevantná.

Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP - rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci; k tomuto odvolaciemu dôvodu žalobcovia uviedli, že podľa intervenienta nesprávne právne posúdenie má byť dané tým, že súd sa nesprávne vysporiadal s naplnením všetkých podmienok na priznanie nároku na náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy, pričom uvedené je zároveň podľa intervenienta aj nesprávnym skutkovým zistením, svoje tvrdenia intervenient nijako bližšie nekonkretizuje. Nesprávne právne posúdenie vecí spočíva v tom, že odvolací súd použil nesprávnu právnu normu alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval alebo právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval, ktorý z uvedených prípadov nesprávneho právneho posúdenia mal podľa tvrdení intervenienta v predmetnej veci nastať, nie je konkretizovaný.

Vo vzťahu k majetkovej ujme keď intervenient namieta, že podľa § 31 ods. 1 Správneho poriadku má trovy správneho konania znášať si účastník sám, a tým dôvodí neúčelnosť trov právneho zastúpenia

v administratívnom konaní a nesprávne právne posúdenie súdom, žalobcovia uviedli, že dôvody svojho rozhodnutia ohľadom predloženého argumentu súd riadne odôvodnil v bode 60. odôvodnenia, na ktoré poukazujú. Podľa žalobcov nejde o rozhodnutie, ktoré by malo vychádzať z nesprávneho právneho posúdenia. Údajnú neúčelnosť vynakladaných trov právneho zastúpenia žalobcami v administratívnych konaniach ďalej dôvodí intervenient údajne neúčinnými administratívnymi konaniami a tým nepriamo tvrdí, že všetky administratívne konania za ostatných 23 rokov sú podľa intervenienta neúčinnými prostriedkami nápravy nezákonného stavu, a preto ani náklady žalobcov na právne zastúpenie nie sú skutočne účelné, čím mieni intervenient v odvolaní uvádzať, že ním vedené administratívne konania a ich výsledok, ktorý dodnes neexistuje, nie je a nikdy nebude účinným prostriedkom nápravy pri porušovaní stavebnoprávnych predpisov. Súd riadne a dostatočne odôvodnil ohľadom účelnosti vynaložených nákladov právneho poradenstva v administratívnych konaniach a to v bodoch 60. a 63. až 66. odôvodnenia. Podľa žalobcov rozsudok v časti o náhrade majetkovej ujmy vychádza zo správneho právneho posúdenia veci.

Vo vzťahu k nemajetkovej ujme k námietke intervenienta, že nesprávne právne posúdenie veci mal prvoinštančný súd vykonať vo vzťahu k žalobcami uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, keď nezohľadnil neprevádzkovanie pily v ich susedstve, v dôsledku čoho nemá existovať príčinná súvislosť medzi nemajetkovou ujmom žalobcov a nesprávnym úradným postupom, nakoľko keďže môžu žalobcovia užívať svoje nehnuteľnosti, tak má byť evidentné, že k zásahu do ich nemajetkovej sféry nedochádza a ich obavy sú len hypotetické, žalobcovia uviedli, že intervenient zrejme zámerne najskôr do sporu vnáša svoju úvahu o prevádzke pily, túto následne rozvíja do svojich konštrukcií o hypotetickom protiprávnom konaní, aby napokon uzavrel, že súd vec nesprávne právne posúdil. Dôvody, pre ktoré prvoinštančný súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy objasnil v bodoch 67. až 73. odôvodnenia a tieto nemožno obmedziť len na citáciu vytrhnutých viet z bodu 68. odôvodnenia, ako to činí intervenient. Zopakovali, že ohľadom náhrady nemajetkovej ujmy sami podali odvolanie a konečné rozhodnutie o výške tejto náhrady je plne v kompetencii odvolacieho súdu. Odvolací dôvod uvádzaný intervenientom a subsumovaný pod ustanovenie § 365 ods. 1 písm. h/ CSP ani v prípade nemajetkovej ujmy nie je daný. Navrhli, aby odvolací súd odvolaniu intervenienta nevyhovel.

9. Intervenient k odvolaniu žalovaného uviedol v písomnom vyjadrení, že s týmto odvolaním v plnej miere súhlasí, pričom intervenient v podanom písomnom vyjadrení neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by nebol uviedol či už v podanom odvolaní alebo vo vyjadrení k odvolaniu žalobcov.

10. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu intervenienta uviedol, že intervenient odôvodnil odvolanie z rovnakých dôvodov, ako žalovaný. Jeho argumentácia sa s argumentáciou žalovaného v značnej časti zhoduje. Žalovaný s odvolaním intervenienta súhlasí v celom rozsahu.

11. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 14.11.2025 k vyjadreniu žalobcov a vyjadreniu intervenienta a intervenient v písomnom vyjadrení zo dňa 11.12.2025 k vyjadreniu žalobcov uviedli v zásade rovnaké skutočnosti, ako vo svojich predchádzajúcich podaniach (odvolania, respektíve vyjadrenia k odvolaniu žalobcov).

12. V dôsledku odvolania podaného žalobcami 1/ a 2/, žalovaným a intervenientom vystupujúcim na strane žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie, krajský súd ako súd odvolací (§ 34 zákona č.160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario odvolanie žalovaného proti výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie postupom podľa § 386 písm. b/ CSP odmietol; rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II., III. - v časti týkajúcej sa uplatnenej nemajetkovej ujmy, IV. a V. postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

13. Podľa § 355 ods. 1 CSP proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevylučuje.

14. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

15. Podľa § 386 písm. b/ CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

16. Odvolací súd uvádza, že žalovaný podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu, teda podal odvolanie aj proti výroku III., ktorým súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti

žalobu žalobcov 1/ a 2/ zamietol. Vo vzťahu k odvolaniu žalovaného proti výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že ustanovenie § 386 písm. a/ až d/ CSP predstavuje procesné podmienky prípustnosti odvolania; v prípade, že ktorákoľvek z uvedených podmienok prípustnosti nie je splnená, odvolací súd bez toho, aby vykonal meritórny odvolací prieskum napadnutého odvolania v zmysle ustanovenia § 386 CSP toto odvolanie odmieta. Z obsahu odvolania žalovaného vyplýva, že odvolanie smeruje proti napádanému rozsudku v celom rozsahu, teda aj proti výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobu žalobcov 1/ a 2/ zamietol. V tomto smere odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 359 CSP, ktoré výslovne obmedzuje právo strany podať odvolanie, ak rozhodnutie, eventuálne konkrétny výrok rozhodnutia nebolo vydané v jej neprospech. Keďže súd prvej inštancie výrokom III. v prevyšujúcej časti žalobcu žalobcov 1/ a 2/, ktorí sa domáhali žalobou náhrady majetkovej škody a náhrady nemajetkovej ujmy zamietol, toto rozhodnutie nebolo vydané v neprospech žalovaného a keďže žalovaný nie je stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie výrokom III. vydané, aplikujúc ustanovenie § 359 CSP a § 386 písm. b/ CSP, odvolací súd odmietol odvolanie žalovaného proti výroku III., keďže žalovaný nebol oprávnenou osobou na podanie odvolania proti výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie.

17. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

18. Podľa § 387 ods.2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

19. Odvolací súd uvádza, že predmetom odvolacieho prieskumu, berúc do úvahy rozsah odvolania žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku súdu prvej inštancie, rozsah odvolania žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie a berúc do úvahy aj odmietnutie odvolania žalovaného proti výroku III. a berúc zároveň do úvahy aj rozsah odvolania intervenienta vystupujúceho na strane žalovaného, podrobil odvolaciemu prieskumu rozsudok súdu prvej inštancie týkajúci sa výrokov I., II., III. - a to v časti uplatneného nároku žalobcami 1/ a 2/ z titulu nemajetkovej ujmy; nepodrobil odvolaciemu prieskumu výrok rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k uplatnenej majetkovej škode, v ktorej súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, keďže voči tomuto strana, ktorá by bola oprávnená podať odvolanie, a to žalobcovia 1/ a 2/, odvolanie nepodali.

20. Čo sa týka rozhodnutia súdu prvej inštancie výrokom I., II. a výrokom III. v časti týkajúcej sa uplatnenej nemajetkovej ujmy žalobcami 1/ a 2/, odvolací súd na základe podaného odvolania žalobcov 1/ a 2/, žalovaného a intervenienta vystupujúceho na strane žalovaného, tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie skutkový stav skonštatoval správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP. Rozhodnutie náležite odôvodnil, keď odôvodnenie rozhodnutia má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd zdôrazňuje, že odvolatelia v podaných odvolaniach neuviedli žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vyvodiť zmenu, či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, nežiadali ani doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v ustanovení § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli bez ich viny prezentovať v prvoinštančnom konaní. Odvolací súd preto pri rozhodovaní vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom neboli naplnené procesné predpoklady doplňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s ustanovením § 366 CSP). S prihliadnutím na rozsah odvolaní tak žalobcov 1/ a 2/, ako aj žalovaného a intervenienta vystupujúceho na strane žalovaného a odvolacie dôvody uvedené v ich odvolaniach, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolania nie sú dôvodné, nemožno im vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za vecne správne, keď súd prvej inštancie na základe zisteného skutkového stavu vykonal správne právne posúdenie veci. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok. S poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny vo výrokovej

časti, tak aj v časti odôvodnenia; zároveň v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

Vo vzťahu k jednotlivým najzásadnejším odvolacím námietkam strán sporu odvolací súd uvádza nasledovné:

20.1 Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcov 1/ a 2/ týkajúcej sa výšky priznanej nemajetkovej ujmy, ktorou poukazovali na okolnosti, za ktorých k ujme došlo - ignorovanie povinností zo strany stavebnej správy napriek existencii prvších konaní o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, posudzovanie konkrétneho rozhodného obdobia s poukazom na to, že výška náhrady by nemala byť nižšia, ako bola priznaná v predchádzajúcom spore a podľa žalobcov tvrdenej nutnosti zohľadniť mieru inflácie od podania žaloby odvolací súd uvádza, že odvolacie námietky žalobcov 1/ a 2/ berúc do úvahy zistený skutkový stav a posúdenie vykonané súdom prvej inštancie nemožno považovať za dôvodné, keď súd aplikoval dôsledne ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nepochybne vyplýva, že súd zohľadnil jednak osoby žalobcov, ich doterajší život, závažnosť vzniknutej ujmy okolností, za ktorých k nej došlo a závažnosť následkov, ktoré vznikli v ich súkromnom živote; zoberal do úvahy tiež okolnosť, že v prejednávanej veci sa jedná o rozhodné obdobie v trvaní cca 3 roky, počas ktorých došlo k niekoľkým úkonom, respektíve nečinnosti zakladajúcej nesprávny úradný postup a zároveň zoberal do úvahy aj skutočnosť, že predmetné správne konanie stále nebolo skončené. Súdom prvej inštancie správne zohľadnil aj primeranosť priznanej náhrady vo vzťahu k iným finančným kompenzáciám zásahov do nemajetkovej sféry osôb a výšku stanovil tak, aby nevytvárala priestor na obohacovanie sa žalobcov a aby spĺňala satisfakčnú funkciu. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne posudzoval existenciu nesprávneho úradného postupu, vzniku škody, ako aj nemajetkovej ujmy aj v príčinnej súvislosti za žalobcami žalované obdobie, pričom zároveň správne pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy pre žalobcov súd prihliadol aj na už priznanú náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu v tom istom správnom konaní, avšak za predchádzajúce obdobie a to v konaní vedenom u Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 22C/13/2019, v ktorom konaní žalobkyni 1/ bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 3.000,- Eur a žalobcovi 2/ vo výške 2.000,- Eur. Súdom prvej inštancie teda správne zohľadnil aj okolnosť, že žalobcovia už z titulu nesprávneho úradného postupu intervenienta v predchádzajúcom období boli odškodnení a správne prihliadol pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy za žalované obdobie na už priznanú náhradu nemajetkovej ujmy tak, aby výška náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú súd prvej inštancie priznal v tomto konaní nepresahovala finančné náhrady, ktoré priznávajú všeobecné súdy v iných veciach. Berúc do úvahy už vyššie uvedené, aj odvolací súd považuje priznanú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobcom a to žalobkyni 1/ vo výške 1.500,- Eur a žalobcovi 2/ vo výške 1.000,- Eur za primeranú berúc do úvahy okolnosti prípadu, závažnosť vzniknutej ujmy na právach žalobcov, ako aj závažnosť následkov, ktoré vznikli v ich súkromnom živote. Z týchto dôvodov preto odvolací súd považuje rozhodnutie súdu týkajúce sa výšky priznanej nemajetkovej ujmy za vecne správne.

20.2 Vo vzťahu k odvolaniu žalovaného, ktorý namietal, že odôvodnenie rozsudku súdu vo vzťahu k právnomu posúdeniu otázky vzniku škody a najmä príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, je zmätočné, nereflektujúce zistený skutkový stav, v dôsledku čoho došlo aj k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci súdom prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že táto (v zásade všeobecná námietka) nie je podľa názoru odvolacieho súdu dôvodná, keď súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia dostatočne zaoberal otázkou vzniku škody, a to majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy. Objasnil existenciu príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, ktorý nesprávny úradný postup súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia aj riadne identifikoval a to vo vzťahu k žalovanému obdobiu, pričom odvolací súd v tomto smere poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v bodoch 46. až 59. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým vyhodnotením sa aj odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Aj podľa názoru odvolacieho súdu v konaní bola preukázaná existencia prvej podmienky pre vznik nárokov žalobcov na náhradu škody, respektíve nemajetkovej ujmy a to nesprávny úradný postup orgánu verejnej správy, konkrétne Obce Q. Q., t.j. intervenienta vystupujúceho na strane žalovaného v tomto konaní. Rovnako správne súd prvej inštancie ustálil, že žalobcom vznikol aj nárok na náhradu škody, keď vznik škody v konaní preukázali. Vo vzťahu k nároku na náhradu škody spočívajúcej vo vynaložených trovách, ktoré im vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupom, súd prvej inštancie posudzoval náležite otázku existencie škody u každého zo žalobcov berúc do úvahy každý úkon žalobcov, ktorí žalobcovia v správnom konaní vykonali, čo podrobne zdôvodnil súd prvej inštancie v bodoch 63. a 64. (vo vzťahu k žalobkyni 1/) a v bodoch 65. a 66. (vo vzťahu k žalobcovi 2/). Nie je dôvodná námietka žalovaného, že by mali byť trovy administratívneho konania priznané žalobcom

en bloc, keďže súd riadne špecifikoval každý jednotlivý úkon, ktorý považoval za účelný a z ktorého vychádzal pri stanovení výšky majetkovej škody pre žalobkyňu 1/ a žalobcu 2/, pričom súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal aj s otázkou účelnosti týchto trov, a to jednak v bode 60. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj v bodoch 63., 64. 65. a 66. So zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením, ako aj vyhodnotením účelnosti jednotlivých úkonov, sa aj odvolací súd stotožňuje. Rovnako za nedôvodnú považuje odvolací súd námietku žalovaného, že by z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by konanie intervenienta zasahovalo do osobnej sféry žalobcov s poukazom na výsluch žalobkyne 1/, keď uviedla, že nemá psychické problémy, že nevie uviesť, ako konkrétne jej konanie intervenienta malo neoprávnene zasiahnuť do jej osobnostnej sféry, keďže súd prvej inštancie sa aj s otázkou negatívneho zásahu do nemajetkovej sféry žalobcov z dôvodu nesprávneho úradného postupu náležite vysporiadal a to konkrétne v bodoch 67. až 73. odôvodnenia. Odvolací súd je v zhode s názorom súdu prvej inštancie, že došlo k negatívnej zásahu do nemajetkovej sféry žalobcov z dôvodu nesprávneho úradného postupu Obce Q. Q. - intervenienta vystupujúceho na strane žalovaného, ktorý nesprávny úradný postup súd prvej inštancie riadne identifikoval v bodoch 46. až 59. odôvodnenia rozhodnutia a správne súd prvej inštancie dospel k názoru, že konštatovaný nesprávny úradný postup stavebného úradu zasahuje do nemajetkovej sféry žalobcov, do ich života takým spôsobom, že napĺňa kritériá dané zákonom č. 514/2003 Z.z. tým, že vznikajú následky v ich súkromnom živote, pričom poukázal na nesprávny postup stavebného úradu, ktorého hlavným prejavom je doposiaľ neskončené administratívne konanie, v ktorom žalobcovia dlhé roky predostierajú argumenty a domáhajú sa v súlade s predpismi, ochrany ich práv a záujmov, avšak doposiaľ konanie nebolo právoplatne skončené a to práve z dôvodov nesprávneho úradného postupu stavebného úradu - Obce Q. Q.. Správne ustálil, že vedenie tohto konania spôsobuje u žalobcov neistotu, frustráciu a obavy z ďalšieho vývoja situácie, zároveň títo sa musia venovať predmetnému konaniu, hájiť svoje záujmy prostredníctvom príslušných procesných úkonov a zároveň správne ustálil, že uvedené okolnosti, ktoré sa prejavovali aj práve v rozhodnom období berúc do úvahy analyzovaný priebeh predmetného administratívneho konania a z neho vyplývajúci nesprávny úradný postup orgánu verejnej správy, by ako dostatočne intenzívny zásah nepochybne vnímala aj každá iná osoba v postavení žalobcov. Aj odvolací súd súhlasí s vyhodnotením zo strany súdu prvej inštancie, že žalobcovia sú neustále zaťažovaní procesnými úkonmi, čo je spojené so zhromažďovaním rôznych dokladov, študovaním rôznych rozhodnutí a podaní, právnych predpisov, zúčastňovaním sa na rokovaníach s ich právnymi zástupcami, atď. Správne súd vyhodnotil, že nesprávny úradný postup Obce Q. Q. sa prejavil aj v ich súkromnom živote, v ktorom uvedené konanie stále riešia a ktoré pri riadnom úradnom postupe by malo byť dávno skončené. Súd správne vyhodnotil, že ako ujmu žalobcovia vnímajú skutočnosť, že správny orgán nie je schopný vec skončiť a veci rozhodnúť, ktoré konanie sa vedie viac ako 20 rokov. Práve aj z týchto dôvodov aj podľa názoru odvolacieho súdu, berúc do úvahy, že porušenie procesného postupu zákonnej úpravy a povinnosti zo strany prvostupňového stavebného úradu bolo opakovane konštatované v rozhodnutiach príslušných nadriadených a dozorných orgánov, niekoľkokrát aj v rozhodnom období, ktoré je predmetom súdneho sporu, pričom konštatované porušenie práva nevedlo k náprave vo vzťahu k stavebnému úradu - Obci Q. Q. a nesprávny úradný postup naďalej pokračoval, čím pokračovali aj zásahy do nemajetkovej sféry žalobcov, je dôvodné priznať žalobcom aj nemajetkovú ujmu. Odvolací súd preto nepovažuje odvoláciu námietku žalovaného, že súd nemal zo strany žalobcov za preukázané, že by konanie, respektíve nekonanie intervenienta zasahovalo do ich osobnostnej sféry v takej intenzite, že by bolo potrebné žalobcom priznať nemajetkovú ujmu, za dôvodnú. Súd prvej inštancie riadne odôvodnil, na základe akého zisteného skutkového stavu a z akých dôvodov považoval uplatnený nárok z titulu nemajetkovej ujmy žalobcami za dôvodný a zároveň sa riadne vysporiadal aj s otázkou primeranosti priznanej výšky nemajetkovej ujmy, pričom zobral do úvahy aj už právoplatne priznanú nemajetkovú ujmu žalobcom v konaní vedenom u Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 22C/13/2019 za iné - predchádzajúce obdobie konania stavebného úradu – Obce Q. Q. v príslušnom správnom konaní. Pokiaľ žalovaný poukázal na rozsudok Mestského súdu Bratislava IV č. k. 1B2-29C/1/2022-2271 zo dňa 04.10.2024, z ktorého v odvolaní citoval s poukazom na to, že súd žalobu žalobcov, ktorou si uplatnili náhradu škody a nemajetkovú ujmu, avšak za iné trvanie predmetného administratívneho konania intervenienta zamietol, toto rozhodnutie nemá vplyv na správnosť právneho posúdenia vykonaného súdom prvej inštancie v tejto veci, berúc do úvahy zistený skutkový stav a existenciu nesprávneho úradného postupu z dôvodu nesprávneho úradného postupu Obce Q. Q., ktorý bol v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie jednoznačne identifikovaný a konštatovaný tak, ako to už uviedol aj odvolací súd vyššie. Teda nemožno ani prisvedčiť záverečnej námietke žalovaného, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je zmatečné a že z neho nie je zrejmé, čo bolo podkladom pre toto rozhodnutie a na základe akých relevantných skutočností súd

prvej inštancie rozhodol, keďže súd prvej inštancie rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie spĺňa všetky náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Zároveň súd dbal aj na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Odvolací súd uvádza, že dospel k názoru, že žiadna odvolacia námietka žalovaného dôvodná nie je a zároveň dodáva, že existencia psychických problémov nie je podmienkou preukázania zásahu do osobnostnej sféry (v tomto prípade žalobcov). Súd v každom jednotlivom prípade musí skúmať, či nesprávny úradný postup spôsobil negatívny zásah do nemajetkovej sféry žalobcov, pričom súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správne názoru, že iba samotné konštatovanie porušenie práva nie je dostatočným zadosťučinením, čo náležite odôvodnil v bodoch 67. až 73. odôvodnenia rozsudku.

20.3 Vo vzťahu k odvolaniu intervenienta na strane žalovaného berúc do úvahy v zásade zhodné odvolacie námietky žalovaného a intervenienta proti rozsudku súdu prvej inštancie s prihliadnutím už na vyššie uvedené, odvolací súd uvádza a to len vo vzťahu k tým odvolacím námietkam, ku ktorým sa už odvolací súd nevyjadril vyššie, že podľa názoru odvolacieho súdu námietka intervenienta, keď namietal vo vzťahu k náhrade škody - priznanej náhrade trov právneho zastúpenia ich legitimitu s poukazom na ustanovenie § 31 ods. 1 Správneho poriadku, nie je dôvodná. Túto odvolaciu námietku intervenient uplatnil už aj proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 24.11.2022, pričom odvolací súd už v uznesení č. k. 14Co/39/2023 – 371 zo dňa 06.11.2023 dospel k názoru, že táto odvolacia námietka intervenienta dôvodná nie je z dôvodu, že ustanovenie § 31 ods. 1 Správneho poriadku, na ktoré intervenient opätovne poukazyval v odvolaní, rieši otázku vzniknutých trov konania účastníkovi správneho konania v rámci správneho konania, čo však nezakladá nedôvodnosť uplatnenia takto vzniknutých nákladov v prípade existencie nesprávneho úradného postupu a to nákladov - škody, ktoré účastníkovi správneho konania vznikli v rámci správneho konania za predpokladu splnenia zákonných podmienok v zmysle § 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Zároveň odvolací súd poukazuje aj na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a to konkrétne na bod 60. odôvodnenia vo vzťahu k obrane žalovaného, respektíve intervenienta v tom smere, že účastník konania v stavebnom konaní nemá povinnosť byť zastúpený advokátom, a pokiaľ využije služby právneho zastúpenia, právneho poradenstva, nie je možné vyvodzovať zodpovednosť štátu, ktorú obranu považoval súd prvej inštancie správne za nedôvodnú, s ktorým zdôvodnením (bod 60. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie), sa aj odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Vo vzťahu k ostatným zásadným odvolacím námietkam intervenienta na strane žalovaného odvolací súd poukazuje na vyššie uvedené zdôvodnenie odvolacím súdom vo vzťahu k zásade rovnakým odvolacím námietkam žalovaného, ktoré zdôvodnenie je už uvedené vyššie. Odvolací súd uzatvára, že v konaní pred súdom prvej inštancie na základe zisteného skutkového stavu bol preukázaný nesprávny úradný postup intervenienta na strane žalovaného – Obce Q. Q., ktorý súd prvej inštancie riadne identifikoval a správne vyhodnotil, bola preukázaná existencia škody vrátane vzniku nemajetkovej ujmy, ako aj preukázaná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Z týchto dôvodov preto súd prvej inštancie vo veci vecne správne rozhodol na základe zisteného skutkového stavu pri právnom posúdení, ktoré uviedol v odôvodnení rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia netrpí vadou arbitrárnosti, spĺňa predpoklady riadneho odôvodnenia rozsudku tak, ako to už konštatoval odvolací súd aj vyššie. Z týchto dôvodov preto odvolací súd postupom v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II., vo výroku III. v časti týkajúcej sa uplatnenia nemajetkovej ujmy žalobcami 1/ a 2/ z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

20.4 Odvolací súd ako závislé výroky preskúmal aj výroky IV. a V., ktorými výrokmi súd rozhodoval o náhrade trov konania strán sporu, voči ktorým výrokom podali strany sporu tiež odvolanie, pričom preskúmaním výrokov IV. a V. súdu prvej inštancie odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania rozhodol správne pri aplikácii ustanovenia § 255 ods. 1 a 2 CSP na základe zásady úspechu, keď vo vzťahu k uplatnenému nároku titulom majetkovej škody aplikoval správne ustanovenie § 255 ods. 2 a žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania pomerne žalobkyni 1/ v rozsahu 79,66 % a žalobcovi 2/ v rozsahu 78,68 %. Vo vzťahu k uplatnenému nároku titulom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd správne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP a keďže žalobcovia v konaní boli úspešní čo do základu uplatneného nároku a výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu, správne ustálil pomer úspechu žalobcov v tejto časti rozsahom 100% vo vzťahu k žalobkyni 1/, ako aj vo vzťahu k žalobcovi 2/.

21. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP. V odvolacom konaní žiadna zo strán sporu nebola úspešnou stranou sporu, preto odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania právo.

22. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).